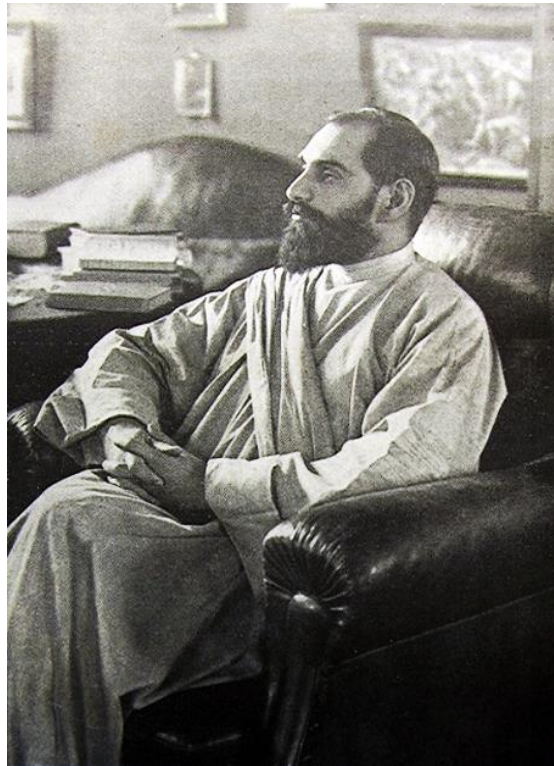

SEDETI PRI MOJSTROVIH NOGAH

Sadhu Sundar Singh

Iz jezika Urdu v angleščino prevedla častiti Arthur Parker in gos. Rebeka J. Parker
Revell company London in Edinburgh 1922

V slovenščino prevedel Janko Žagar
Jezikovni pregled dr. Marjeta Humar

Vsebina

Beseda o avtorju 2

Opomba prevajalcev 4

Predgovor 4

Uvod 5

I. Izraz božje navzočnosti 7

II. Greh in odrešenje 11

III. Molitev 15

IV. Služenje 20

V. Križ in skrivnost trpljenja 24

VI. Nebesa in pekel 27

Molitev 30

BESEDA O AVTORJU

Sundarjeva družina in versko ozadje.

Sadhu Sundar Sing je izhajal iz starodavne bogate aristokratske sikhovske družine. Rodil se je v Punjabu na severu Indije v vasi Rampur v državi Patiala 3. septembra 1889. Očetu je bilo ime Sher Singh in je bil lastnik in gospodar zemljiškega posestva. Njegova mati, globoko verna žena, ga je vzgajala v skladu s plemenito tradicijo sikhov. Njegov dom ni bil samo poln materialnih dobrin, ampak tudi resnične pobožnosti. Sundarjeva mati, ki je bila kulturna in religiozna žena, je že zelo zgodaj prebudila v svojem sinu, ki je bil z njo močno povezan, občutek za božansko in večno. Sundar je govoril o svoji materi pogosto z veliko ljubeznijo in spoštovanjem zaradi dobrih temeljev, ki jih je postavila za njegovo nadaljnje življenje.

Kot sikh se je učil o hinduizmu in skupaj s starši obiskoval hindujske templje in templje sikhov. Do sedmega leta si je že zapomnil Bhagavad-gito. Pri štirinajstih letih ni obvladal samo Ved, starodavnih svetih knjig hinduizma, ampak je prebral tudi Koran, sveto knjigo muslimanov. Nato je srečal nekaj sadhujev, ki so ga učili jogo. Sadhu je naziv za Hindujca, ki je svoje življenje posvetil religiji in se odpovedal vsem posvetnim užitek.

V zgodnjem obdobju življenja ga je mati vsak teden peljala k nogam sadhuja, asketskega svetega moža, ki je živel nedaleč stran v džungli. Mati ga je spodbudila, da je postal sadhu. Nekoč mu je rekla: »Ne bodi sebičen in materialističen kot tvoji bratje, ampak si prizadevaj najti mir za svoj um in se trdno drži svoje vere. Bodi sadhu.« Vendar ni nikoli dosegel miru v svojih meditacijah. Zahvaljujoč poznanstvu, ki jih je imela njegova mati z nekaterimi ženami iz britanskega misijona v Raipurju, je Sundar lahko vstopil v šolo, ki so jo vodili misijonarji. Tam je prvič prišel v stik s Svetim pismom. Takrat ga to ni zanimalo. Namesto tega se je vneto zakopal v hinduizem in jogijske vaje.

Njegovo srečanje s Kristusom (Apd 9:1-20).

S smrtjo njegove matere, ko je imel komaj štirinajst let, se je njegovo življenje močno spremenilo. Mladi Sundar je postajal vedno bolj obupan in agresiven. Prepričan, da je to, kar je učil Jezus, popolnoma napačno, je v pridigarje celo metal kamenje in k temu spodbujal tudi druge. Njegovo sovraštvo do lokalnih misijonarjev in kristjanov je doseglo vrhunec v javnem sežiganju Svetega pisma, ki ga je trgal stran za stranjo in metal v ogenj.

Toda ne glede na to, kako zelo se je trudil, v svoji religiji ni mogel najti miru, ki ga je iskal. Prišel je do točke, ko je začel razmišljati o samomoru in kmalu zatem si je nameraval vzeti življenje. Padel je v obup: odločil se je, da se bo vrgel pod vlak Ludhiana express, če mu Bog ne bo razkril prave poti miru.

Tri dni po tem, ko je pred svojim očetom zažgal Sveto pismo, se je zbudil ob treh zjutraj in odšel ven na dvorišče, obsijano z mesečino, na obredno kopanje, ki so ga pred čaščenjem Boga izvajali pobožni hindujci in sikhi. Potem se je vrnil v svojo sobo in pokleknil, sklonil glavo do tal in prosil Boga, naj se mu razkrije. Toda nič se ni zgodilo. Razmišljal je, da bi se vrgel pred vlak, ki je vsako jutro ob 5. uri peljal mimo njegove hiše, v upanju, da bo našel mir v svoji prihodnji reinkarnaciji.

Ni vedel, kaj naj pričakuje: glas, vizijo, trans? Pa vendar se ni nič zgodilo in čas prihoda Ludhiana expressa se je hitro bližal. Še enkrat je ponovil svojo molitev. Dvignil je glavo in odprl oči in bil zelo presenečen, ko je v sobi zagledal bled oblak svetlobe. Bil je prezgodaj za svitanje. Odprl je vrata in pogledal na dvorišče. Tema. Ko se je obrnil nazaj v sobo, je videl, da je svetloba v sobi postala svetlejša. Sprva se je bal, da bo soba zagorela. Toda nič se ni zgodilo. Nato je pomislil, da je to lahko odgovor na njegove molitve. Ko je pogledal v svetlobo, je nenadoma v sijaju zagledal Jezusov lik. Na svoje popolno presenečenje ni videl obraza nobenega od svojih tradicionalnih bogov, temveč obraz Jezusa Kristusa.

V sobi je bil Jezus, ki je sijal in izžareval neizrekljivo radost, mir in ljubezen. Ko ga je

sočutno pogledal, je vprašal: »Zakaj me preganjaš? Spomni se, da sem Jaz dal svoje življenje na križu zate.« Takrat je Sundar spoznal, da Jezus ni mrtev, ampak živi. Sundar je pred njim padel na kolena in doživel osupljivo notranjo umirjenost, kakršne še ni nikoli čutil. Podoba je izginila, mir in veselje pa sta ostala v njem.

Po tem dogodku se je njegovo življenje spremenilo. Želel se je krstiti. Čeprav je družina hotela to preprečiti, je ostal odločen. Leta 1905 je bil na svoj rojstni dan krščen v angleški cerkvi v Simli. Potem se je odločil, da bo postal sadhu, da se bo lahko posvetil Gospodu Jezusu.

Ko je postal kristjan, so se ga oče in družina odrekli. Nemočnega dečka so tako obsodili in preklinjali in rekli so mu, da mora naslednje jutro zapustiti dom svojih prednikov. S težko ranjenim srcem je tisto noč zadnjič zaspal na očetovi verandi. Naslednji dan so ga pred sončnim vzhodom vrgli ven. Razen slabega tankega oblačila, ki ga je imel na sebi, in toliko denarja, da je do Patiale prispel z vlakom, ni imel ničesar. Brezdomec, brez prijateljev in popolnoma brez sredstev za preživljanje je Sundar zapustil dom svojega otroštva.

Ko se je vkrcal na vlak, se je spomnil, da je v Rampurju majhna kolonija kristjanov. Ko je izstopil iz vlaka, se je napotil proti domu prisrčnega indijskega pastorja in njegove dobre žene. Sundar je to storil po Božji previdnosti, kajti kmalu po prihodu je zelo zbolel in morali so poklicati zdravnika. Pozneje je izvedel, da je bil v hrani, ki so mu jo dali, preden je zapustil hišo staršev, smrtonosni strup. Niso hoteli biti osramočeni, hoteli so, da bi Sundar umrl na vlaku. Ker je zdravnik primer razglasil za brezupen in odšel z obljubo, da se bo zjutraj vrnil na pogreb, je žena dobrega pastorja celo noč sedela poleg njega in čakala, da bo umrl. Sundar je ležal v strašni smrtonosni bolečini, iz ust mu je kapljala kri in moč mu je hitro odtekala. Ko pa je tako ležal, ga je obšlo zelo globoko spoznanje, da ga Bog ni poklical iz teme, da bi umrl, ne da bi izpričal svojo vero v Kristusa, zato je začel moliti z vso močjo, ki mu je še ostala. Ko je prišlo jutro, je bil še živ, čeprav izredno šibek.

Zdravnik je izpolnil obljubo in bil osupel, ko je odkril, da je deček živ. Ko je Sundar Singh pozneje pripovedoval o tem dogodku, je povedal: »Začel se je smejati zgodbi o vstajenju. Zjutraj sem se počutil čisto svežega in dobil novo življenje. Zdravnik je prišel in ko me je zagledal, kako sedim na soncu, je bil je zelo presenečen in osramočen in brez besed odšel. Nekaj let kasneje, ko sem bil na obisku v Burmi, sem ga srečal na shodu. »Ali me prepoznate?« je vprašal. »Ja,« sem odgovoril, »nazadnje sem te videl na smrtni postelji.« Nato mi je rekel, da je moje čudežno okrevanje pustilo na njem tak vtis, da je začel brati Sveto pismo in postal kristjan.

16. oktobra 1905 je Sundar v rumenem oblačilu, bos in brez kakršnih koli zalog, denarja ali potovalnih predmetov (Mt 10,9-10) nadaljeval svoje nomadsko življenje od vasi do vasi, vendar je tokrat sledil Jezusovim stopinjam. Od tu je življenje Sundarja Singha postalo v veliki meri podobno Kristusovemu. Ker se ni bil pripravljen odreči Kristusu, preden ga je družina zavrgla, ju Sundar vzel rumeno oblačilo sadhuja in začel življenje oznanjevalca sporočila ljubezni in miru neposredno skozi Jezusa. Ni imel ne denarja ne drugega premoženja, le Novo zavezo.

»Nisem vreden, da bi šel po stopinjah svojega Gospoda,« je rekel, »toda tako kot On tudi jaz ne želim imeti doma, niti lastnine. Tako kot On bom tudi jaz pripadal cesti in delil trpljenje svojega ljudstva, jedel s tistimi, ki mi bodo dali zavetje, in vsem ljudem govoril o Božji ljubezni.«

Kot sadhu je nosil rumeno oblačilo, živel je od darov ljudi, odrekel se je vsej lastnini in se držal celibata. Bil je prepričan, da je to najboljši način, da ljudi seznanijo z evangelijem, saj je bil to edini način, ki so ga bili njegovi ljudje vajeni. Poleg tega je želel biti tudi popolnoma svoboden, da bi sebe lahko posvetil Gospodu.

Arthur Parker: Sadhu Sundar Singh – Poklican od Boga (odlomek iz 7. in 8. poglavja)

OPOMBA PREVAJALCEV

Ta drobna knjiga je izšla v jeziku Urdu v Indiji, kjer je bil izdan tudi angleški prevod. Pri pripravi prevoda smo imeli to srečo, da je sodeloval sam Sadhu in v dogovoru z njim smo naredili nekatere spremembe, da bi odpravili nejasnosti ter dodali smisel in jasnost, kjer je bilo to mogoče. Prizadevali smo si za natančen prevod in po potrebi uporabili določeno svobodo izražanja, hkrati pa smo poskrbeli za ohranitev pravega duha in pomena izvirnika. Tistim, ki so tako kot mi imeli srečo videti Sadhuja pri njegovem delu v Indiji, je celotno vzdušje knjige znano. V pravi vzhodnjaški maniri smo ga videli sedeti na tleh sredi velikega števila željnih spraševalcev obeh spolov in vseh razredov. Njegovega vedenja ob takih priložnostih se ne more nikoli pozabiti. Njegova preprostost in preprosta zdrava pamet pogosto razkrijeta bistvo duhovnega problema, njegov mirni humor pa občasno sproži valovanje zabave, ki se spet umiri v občutek spoštovanja, ko se začuti globlji pomen njegovih odgovorov. Človek sam v svoji milostni in dostojanstveni osebnosti naredi neizbrisen vtis v mislih. Postane več kot le očarljiv spomin; ostane kot prepričljiva sila v življenju mnogih, ki so sedeli pri Učiteljevih nogah.

Ta drobna knjiga izhaja kot emanacija uma, ki sta ga izkušnja in molitvena meditacija izurili in izpopolnili in ga je Gospod ljubezni in usmiljenja izbral, da bi ga oznanjali tako z življenjem kot besedo.

Arthur Parker
Rebecca J. Parker

PREDGOVOR

Kristusove besede:

»Imenujete me Učitelj in Gospod in prav pravite, saj to sem.« (Jn 13,13)

»Vzemite nase moj jarem in se učite od mene... in našli boste spokojnost svojim dušam, počitek za svoje duše.« (Mt 11,29)

Na svetu ni ničesar tako popolnega, da bi bilo povsem zunaj ugovorov in kritik. Tudi sonce, ki nam daje svetlobo in toploto, ni brez madežev, a kljub tem napakam ne preneha opravljati svoje redne dolžnosti. Podobno velja tudi za nas, da po svojih najboljših močeh izvajamo, kar nam je bilo zaupano, in si nenehno prizadevamo, da bi bilo naše življenje plodno. Ko mi je resnice, zapisane v tej knjigi, Mojster razodel, so globoko vplivale na moje življenje in nekatere od njih sem uporabil v svojih pridigah in nagovorih v Evropi, Ameriki, Afriki, Avstraliji in Aziji.

Na prošnjo mnogih prijateljev sem jih zdaj zbral v tej drobni knjigi in čeprav je mogoče, da so pri njihovem podajanju napake, sem prepričan, da bodo tistim, ki jih bodo brali z molitvijo in nepristranskim umom, koristile tako kot meni. Resnic, ki so mi bile razodete, ne bi mogel predstaviti drugače kot v paraboličnem jeziku, toda z uporabo prilik je bila moja naloga razmeroma lahka. Molim, da bi bile te resnice, kakor je Bog s svojo milostjo in usmiljenjem blagoslovil mene, blagoslov tudi za vsakega bralca.

Vaš ponižni služabnik
Sundar Singh

UVOD

Prvo videnje

Nekoč sem se sam odpravil v gozd v temni noči, da bi molil. Usedel sem se na skalo, pred Boga položil svoje globoke potrebe in ga prosil za pomoč. Čez nekaj časa sem zagledal ubogega človeka, ki je prihajal proti meni, in pomislil sem, da me je prišel prosit za pomoč, ker je bil lačen in premražen. Rekel sem mu: »Jaz sem ubog človek in razen te odeje nimam ničesar. Raje pojdite v bližnjo vas in tam prosite za pomoč.« In glej! še ko sem to govoril, je blisknil kot strela z jasnega in ko je poškopil s kapljicami blagoslova, je takoj izginil. Žal! Žal! Zdaj mi je bilo jasno, da je to moj ljubljeni Učitelj, ki ni prišel prosit k ubogemu bitju, kot sem jaz, ampak me je prišel blagosloviti in obogatiti (2Kor 2,9), in tako sem jokal in obžaloval svojo neumnost in pomanjkanje spoznanja.

Drugo videnje

Nekega drugega dne, ko je bilo moje delo končano, sem se spet odpravil v gozd, da bi molil. Sedel sem na isto skalo ter začel razmišljati, za katere blagoslove naj prosim. Medtem se mi je zdelo, da je v mojo bližino stopil nekdo drug, ki je bil po svoji držji, obleki in načinu govora videti kot spoštovan in predan Božji služabnik; vendar so se njegove oči bleščale v zvijači in premetenosti in, ko je govoril, je izgledalo, kot da iz njegovega dihanja prihaja vonj po peklu. Tako me je nagovoril: »Sveti in spoštovani gospod, oprostite, ker sem prekinil tvoje molitve in vdrl v tvojo zasebnost, toda dolžnost človeka je, da si prizadeva za korist drugih, in zato sem prišel, da ti predstavim pomembno zadevo. Tvoje čisto in nesebično življenje je naredilo globok vtis, ne le name, temveč tudi na številne pobožne osebe. A čeprav si se v imenu Boga s telesom in dušo žrtvoval za druge, nisi bil nikoli zares cenjen. Hočem reči, ker si kristjan, da je le nekaj tisoč kristjanov prišlo pod tvoj vpliv, nekaj od njih pa ti ne zaupa. Ali bi bilo bolje, če bi postal hindujec ali musliman in tako postal zares velik vodja? Takšnega duhovnega vodjo oni iščejo. Če sprejmeš ta moj predlog, bo tristo deset milijonov hindujcev in muslimanov postalo tvojih privrženecv in ti izkazalo spoštljivo čast.« Takoj, ko sem to slišal, so se mi iz ust usule besede: »Satan, pojdi od tod! Takoj sem vedel, da si volk v ovčjem kožuhu! Tvoja edina želja je, da bi opustil križ in ozko pot, ki vodi v življenje, ter izbral široko pot smrti. Moj Učitelj je moja usoda in moj delež. On je dal svoje življenje zame in prav je, da darujem svoje življenje in vse, kar imam, Njemu, ki je zame vse v vsem. Pojdi torej, ker s teboj nimam kaj početi.« Ko je to slišal, je odšel in besno renčal v svoji jezi. In jaz sem v solzah v molitvi tako izlil svojo dušo Bogu: »Moj Gospod Bog, moje vse v vsem, življenje mojega življenja in Duh mojega duha, usmili se me in me tako napolni s svojim Svetim Duhom, da v mojem srcu ne bo prostora za ljubezen do drugega kot za Tebe. Od Tebe ne iščem nobenega drugega daru razen Tebe samega, ki si darovalec življenja in vseh njegovih blagoslovov. Od tebe ne prosim sveta ali njegovih zakladov niti še ne prosim za nebesa, ampak samo Tebe želim in hrepenim po Tebi in kjer si Ti, tam so nebesa. Lakoto in žejo mojega srca lahko potešim le pri Tebi, ki si mi dal življenje. O, Stvarnik moj. Moje srce si ustvaril samo zase in ne za koga drugega, zato to moje srce ne more najti počitka ali olajšanja drugje kot pri Tebi, pri Tebi, ki si ga ustvaril in v njem vzbudil to hrepenenje po počitku. Odstrani torej iz mojega srca vse, kar Ti nasprotuje, in vstopi, ostani in vladaj za vedno. Amen.«

Ko sem vstal od molitve, sem zagledal bleščeče Bitje, odeto v svetlobo in lepoto, ki je stalo pred menoj. Čeprav ni spregovorilo niti besede in so bile moje oči polne solz, ga nisem videl preveč jasno. Iz Njega so prihajali svetlobni žarki življenjske ljubezni s tako močjo, da so vstopili v mojo dušo in jo okopali. Takoj sem vedel, da pred menoj stoji moj dragi Odrešenik. Takoj sem se dvignil s skale, na kateri sem sedel, in mu padel k nogam. V roki je držal ključ mojega srca. S svojim ključem ljubezni je odprl notranjost mojega srca, jo napolnil s svojo navzočnostjo in kamor koli sem pogledal, v notranjost ali iz nje, sem videl samo Njega.

Takrat sem spoznal, da je človekovo srce sam prestol in Božja trdnjava in da se nebesa začnejo, ko On vstopi tja, da bi tam ostal. V teh nekaj sekundah je tako napolnil moje srce in spregovoril tako čudovite besede, da tudi če bi napisal veliko knjig, ne bi mogel povedati vsega. Kajti te nebeške stvari je mogoče razložiti le v nebeškem jeziku in zemeljski jeziki zanje ne zadoščajo. Vseeno si bom prizadeval zapisati nekaj teh nebeških stvari, ki mi jih je Mojster v obliki videnja posređoval.

On sam je sedel na skalo, na kateri sem prej sedel, in z mano pri Njegovih nogah se je med Mojstrom in učencem začel pogovor, ki sledi.

I. IZRAZ BOŽJE NAVZOČNOSTI

1. poglavje

Učenec:

Mojster, izvir življenja! Zakaj se skrivaš pred tistimi, ki te častijo, in ne razveseliš oči tistih, ki te želijo gledati?

Mojster:

1. Moj resnični otrok, resnična sreča ni odvisna od pogleda oči, ampak prihaja z duhovnim videnjem in je odvisna od srca. V Palestini me je gledalo na tisoče ljudi, vendar vsi niso dosegli prave sreče. S smrtnimi očmi je mogoče zaznati le tiste stvari, ki so smrtne, kajti telesne oči ne morejo videti nesmrtnega Boga in duhovnih bitij. Sami na primer ne morete videti svojega duha, kako torej lahko uzrete njegovega Stvarnika? Ko pa se odprejo duhovne oči, potem lahko zagotovo vidiš Njega, ki je duh (Jn 4,24), in tako, kakor zdaj vidiš Mene, Me ne vidiš s telesnimi očmi, ampak z očmi duha. Če Me je, kot pravite, v Palestini videlo na tisoče ljudi, ali so se vsem odprle duhovne oči ali pa sem sam postal smrtnik? Odgovor je: Ne! Sprejel sem smrtno telo, da bi v njem dal odkupnino za grehe sveta, in ko je bilo delo odrešenja za grešnike dokončano (Jn19,30), potem je tisto, kar je bilo nesmrtno, spremenilo tisto, kar je bilo smrtno, v slavo. Zato so me po vstajenju lahko videli le tisti, ki so prejeli duhovni vid (Apd10, 40-41).

2. Na svetu je veliko ljudi, ki vedo Zame, vendar Me ne poznajo, to pomeni, da nimajo osebnega odnosa z Mano, zato me ne razumejo in ne verjamejo vame ter Me ne sprejmejo za svojega Odrešenika in Gospoda. Tako kot če se s človekom, ki se je rodil slep, pogovarjamo o različnih barvah, kot so rdeča, modra, rumena, se ta v polnosti ne zaveda njihovega čara in lepote, ne more jim pripisati nobene vrednosti, ker le ve zanje in se zaveda njihovih različnih imen. Toda o barvah ne more imeti pravega pojma, dokler se mu ne odprejo oči. Na enak način, dokler se človeku ne odprejo duhovne oči, ne glede na to, kako izobražen je, Me ne more spoznati, ne more uzreti moje slave in ne more razumeti, da sem utelešeni Bog.

3. Mnogi verniki se zavedajo moje navzočnosti v svojih srcih, ki jim prinaša duhovno življenje in mir, vendar Me ne morejo jasno videti. Tako kot oko lahko vidi mnogo stvari, a ko mu kdo v oko kapne zdravilo, ga ne vidi, ampak čuti prisotnost zdravila, ki očisti notranje oko in spodbuja moč vida.

4. Pravega miru, ki se rojeva iz Moje navzočnosti v srcih resničnih vernikov, ne morejo videti, a ker čutijo njegovo moč, postanejo v njem srečni. Prav tako ne morejo videti tiste sreče uma ali srca, zaradi katere uživajo mir Moje navzočnosti. Enako je z jezikom in sladkarijami. Sposobnost okusa, ki se nahaja v jeziku, in sladkost, ki jo zaznava, sta nevidni. Tako tudi Jaz svojim otrokom dajem življenje in veselje s skrito mano, ki je svet z vso svojo modrostjo ne pozna in ne more poznati (Raz 2,7).

5. Včasih je med boleznijo motena sposobnost okušanja jezika in v tem času je hrana, ki jo zaužije bolnik, ne glede na to, kako okusna je, zanj slabega okusa. Na enak način greh moti okus za duhovne stvari. V takšnih okoliščinah Moja beseda, Moja služba in Moja navzočnost za grešnika izgubijo svojo privlačnost in namesto da bi mu koristile, se začne o njih pripraviti in jih kritizirati.

6. Mnogi verniki spet – podobno kot človek, ki se je rodil slep in je spregledal – lahko vidijo Jezusa kot preroka in Sina človekovega, vendar ga nimajo za Kristusa in Božjega Sina (Jn 9,17; 35-37), dokler se jim v moči drugič ne razodenem.

7. Nekoč se je mati na vrtu skrila med gosto rastoče grmovje, njen sinček pa jo je iskal tu in tam in ob tem jokal. Prehodil je ves vrt, vendar je ni mogel najti. Služabnik mu je rekel: »Sinko, ne joči! Poglej mango na tem drevesu in vse te prelepe rože na vrtu. Pridi, nekaj ti jih bom prinesel.« Toda otrok je zavpil: »Ne! Ne! Hočem svojo mamo! Hrana, ki mi jo daje, je lepša od vseh mangov in njena ljubezen je slajša od vseh teh rož in ti veš, da je ves ta vrt

moj, saj je vse, kar ima moja mati, moje.« Ko je mati, skrita v grmovju, to slišala, je stekla ven in privila otroka na prsi, ga prekrila s poljubi in ta vrt je za otroka postal raj. Tako tudi moji otroci v tem velikem vrtu sveta, polnem očarljivih in lepih stvari, ne morejo najti pravega veselja, dokler ne najdejo Mene. Jaz sem njihov Emanuel, ki je vedno z njimi, in se jim razodevam (Jn 14,21).

8. Kakor goba leži v vodi in voda napolni gobo, vendar voda ni goba in goba ni voda, ampak vedno ostajata različni stvari, tako tudi otroci ostajajo v Meni in Jaz v njih. To ni panteizem, ampak je Božje kraljestvo, ki je vzpostavljeno v srcih tistih, ki bivajo na tem svetu; in tako kot voda v gobi sem Jaz na vsakem kraju in v vsem, vendar oni niso Jaz (Lk 27,21).

9. Vzemite kos oglja in ne glede na to, koliko ga umivate, njegova črnina ne bo izginila, naj pa vanj vstopi ogenj in njegova temna barva izgine. Ravno tako, ko grešnik prejme Svetega Duha (ki je od Očeta in Mene, kajti Oče in Jaz sva eno), ki je ognjeni krst, izgine vsa črnina greha in postane luč svetu (Mt 3,11; 5,14). Kakor ogenj v oglju, tako Jaz ostajam v svojih otrocih in oni v Meni ter se po njih razodevam svetu.

2. poglavje

Učenec:

Mojster, če bi se svetu posebej razodel, ljudje ne bi več dvomili v obstoj Boga in v Tvojo božanskost, ampak bi vsi verjeli in stopili na pot pravičnosti.

Mojster:

1. Moj sin, notranje stanje vsakega človeka dobro poznam in se razodevam vsakemu srcu v skladu z njegovimi potrebami; in ni boljšega sredstva, da bi ljudi privedel na pot pravičnosti, kot je razodevanje samega Sebe. Za človeka sem postal človek, da bi spoznal Boga, ne kot nekoga strašnega in tujega, ampak kot polnega ljubezni in sebi podobnega, saj on je kot On in ustvarjen po Njegovi podobi. Človek ima tudi naravno željo, da bi videl tistega, v katerega veruje in ki ga ljubi. Toda Očeta ni mogoče videti, ker je po naravi nerazumljiv, zato bi morali imeti enako naravo, da bi ga lahko razumeli. Človek pa je razumsko bitje in kot tak ne more videti Boga. Ker pa je Bog Ljubezen, je človeku podaril isto sposobnost ljubezni; da bi potešil njegovo hrepenenje po ljubezni, je Bog prevzel obliko bivanja, ki jo človek lahko razume. Tako je On postal človek in njegovi otroci z vsemi svetimi angeli ga lahko vidijo in uživajo v Njem (Kol 1,15; 2,9). Zato sem rekel, da kdor je videl Mene, je videl Očeta (Jn 14,9–10). In čeprav se, ko sem v človeški podobi, imenujem Sin, sem večni in nesmrtni Oče (Iz 9,6).

2. Jaz, Oče in Sveti Duh smo eno. Kakor sta v soncu toplota in svetloba, vendar svetloba ni toplota in toplota ni svetloba, ampak sta obe eno, čeprav imata v svoji pojavnosti različne oblike, tako Jaz in Sveti Duh, ki izhajava iz Očeta, prinašava svetu svetlobo in toploto. Duh, ki je krstni ogenj, v srcih vernikov sežge v pepel vse vrste grehov in krivic. Jaz, ki sem resnična luč (Jn 1,9; 8,12), razpršim vse temne in zle želje ter jih vodim po poti pravičnosti in jih končno pripeljem v njihov večni dom. Vendar pa nismo trije, temveč Eden, tako, kot je sonce eno samo.

3. Kakršno koli vrednost, moč in visoko sposobnost, s katero je Bog obdaril človeka, je treba udejanjiti, sicer postopoma propade in umre. Tako se vera, če ni resnično usmerjena k živemu Bogu, zaradi šoka greha izčrpa in spremeni v dvom. Pogosto slišimo nekaj takega: »Če bo ta ali oni moj dvom odpravljen, sem pripravljen verjeti.« To je tako, kot če bi človek z zlomljeno okončino prosil zdravnika, naj odpravi bolečino, preden mu naravna okončino. Seveda je to neumnost, saj bolečina izvira iz zloma okončine in ko je ta ozdravljen, bo bolečina sama od sebe izginila. Tako se je z dejanjem greha pretrgala človekova vez z Bogom in pojavili so se dvomi, ki so duhovne bolečine. Zato je treba ponovno obnoviti zvezo z Bogom, potem bodo dvomi, ki so se pojavili glede Moje Božanskosti in obstoja Boga, sami od sebe izginili. Potem bo namesto bolečine nastopil čudovit mir, ki ga svet ne more ne dati ne vzeti. Tako sem postal meso, da bi med Bogom in ubogimi zlomljenimi ljudmi obstajala

združitev in bi bili z Njim v nebesih srečni na veke vekov.

4. Bog je ljubezen in v vsako živo bitje je položil to sposobnost ljubezni, še posebej pa v človeka. Zato je prav, da Ljubimec, ki nam je dal življenje, razum in ljubezen samo, prejme svojo dolžno potrditev ljubezni. Ljubi vse, kar je ustvaril, in če te ljubezni ne uporabljamo pravilno in če z vsem srcem in dušo, umom in močjo ne ljubimo tistega, ki nas je obdaril z ljubeznijo, potem ta ljubezen pade s svojega visokega stanja in postane sebičnost. Tako nastane nesreča za nas same in za druga Božja bitja. Vsak sebičen človek, četudi je to nenavadno, postane morilec samega sebe. Tudi to sem rekel: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« Čeprav so v nekem smislu vsi ljudje bližnji drug drugemu, se to nanaša zlasti na tiste, ki navadno živijo blizu drug drugega, saj je lahko živeti v miru s tistim, ki je bližnji le nekaj dni, četudi je neprijazen; če pa ima nekdo svoje bivališče blizu tebe in ti iz dneva v dan povzroča težave, ga je najtežje prenašati in ga ljubiti kot sebe. Ko boš zmagal v tem velikem boju, boš tudi vse druge lažje ljubil tako, kot ljubiš samega sebe. Ko bo človek z vsem srcem, umom in dušo ljubil Boga in svojega bližnjega kakor samega sebe, ne bo več prostora za dvome, ampak bo v njem vzpostavljeno tisto Božje kraljestvo, ki mu ne sme biti konca, in on, stopljen in oblikovan v ognju ljubezni, bo postal podoba svojega nebeškega Očeta, ki ga je najprej naredil podobnega sebi.

5. Prav tako se po svoji besedi (Svetem pismu) razodevam tistim, ki me iščejo z iskrenim srcem. Kakor sem za odrešenje ljudi prevzel človeško telo, tako je tudi Moja Beseda, ki je Duh in Življenje (Jn 6,63), zapisana v človeškem jeziku, kar pomeni, da so v njem navdihnjeni in združeni človeški elementi. Toda kakor Mene ljudje ne razumejo, tako tudi ne razumejo moje Besede. Za njeno razumevanje ni nujno potrebno znanje hebrejskega in grškega jezika, ampak je potrebno občestvo tistega Svetega Duha, v katerem so jo zapisali preroki in apostoli. Nedvomno je jezik te Besede duhoven in kdor je rojen iz Duha, ga edini lahko v celoti razume, pa naj je seznanjen s kritiko sveta ali je šele otrok, saj ta duhovni jezik dobro razume, ker je njegov materni jezik. Vendar ne pozabite, da ga tisti, katerih modrost je samo od tega sveta, ne morejo razumeti, ker nimajo deleža v Svetem Duhu.

6. V knjigi narave, katere avtor sem tudi Jaz, se svobodno razodevam. Toda za branje te knjige je potreben tudi duhovni vpogled, da me ljudje najdejo, sicer obstaja nevarnost, da bi, namesto da bi me našli, zašli na kriva pota. Tako slepec uporablja konice prstov kot oči in samo z dotikom prebere knjigo, vendar samo z dotikom ne more oblikovati prave ocene o njeni resnici. To dokazujejo tudi raziskave agnostikov in skeptikov, saj namesto popolnosti vidijo le pomanjkljivosti. Kritiki, ki iščejo napake, se sprašujejo: »Če obstaja vsemogočni Stvarnik sveta, zakaj so v njem napake, kot so orkani, potresi, mrki, bolečine, trpljenje, smrt in podobno?« Neumnost te kritike je podobna neukemu človeku, ki najde napako v nedokončani stavbi ali nepopolni sliki. Čez čas, ko ju vidi popolnoma dokončani, se sramuje svoje neumnosti in ju na koncu hvali. Tako tudi Bog temu svetu ni v enem dnevu dal sedanje oblike in niti ne bo v enem dnevu dosegel popolnosti. Celotno stvarstvo napreduje k popolnosti, in če bi človek tega sveta lahko od daleč z Božjimi očmi videl popoln svet, v katerem ni nobene napake, bi se tudi on v hvalnici sklonil pred njim in rekel: »Vse je zelo dobro« (1Mz 1,31).

7. Človeški duh je v telesu zelo podoben piščancu v lupini. Če bi ptiču v lupini povedali, da je zunaj nje velik in prostran svet z vsemi vrstami sadja in cvetja, z rekami in velikimi gorami, da je tam tudi njegova mati in da bo vse to videl, ko bo osvobojen iz lupine, tega ne bi mogel razumeti ali verjeti. Tudi če bi mu kdo rekel, da bo s svojimi peresi in očmi, ki so zdaj pripravljene za uporabo, lahko videl in letel, ne bi verjel, prav tako pa ne bi mogel dobiti nobenega dokaza, dokler ne bi prišel iz svoje lupine. Na enak način je veliko ljudi, ki so negotovi glede prihodnjega življenja in obstoja Boga, ker ne vidijo dlje od te lupine, podobni telesu iz mesa, in njihove misli jih kot krhka krila ne morejo ponesti dlje od ozkih meja možganov. Njihove slabotne oči ne morejo odkriti tistih večnih in neumrljivih zakladov, ki jih je Bog pripravil za tiste, ki ga ljubijo (Iz 24,4; 24,17). Nujni pogoj za doseg tega večnega življenja je ta, da še v tem telesu od Svetega Duha po veri prejmemo tisto življenjsko

toplino, ki jo piščanec prejme od svoje matere, sicer nam grozita smrt in večna izguba.

8. Mnogi pravijo, da mora stvar ali življenje, ki ima začetek, nujno imeti tudi konec. To ni res, kajti ali ni On Vsemogočni, ki lahko po svoji volji iz nič naredi stvar, ki je z besedo svoje moči sposoben podeliti nesmrtnost tistemu, kar je ustvaril? Če ni tako, se ne more imenovati Vsemogočni. Zdi se, da je življenje na tem svetu podvrženo propadanju in uničenju, ker je podrejeno stvarem, ki so same predmet sprememb in propadanja. Če pa bi bilo to življenje osvobojeno teh spremenljivih in razpadajočih vplivov in bi bilo pod skrbjo večnega in nespremenljivega Boga, ki je vir in izvor večnega življenja, bi se rešilo iz primeža smrti in doseglo večnost. Kar zadeva tiste, ki verujejo vame, »dajem jim večno življenje; nikoli se ne bodo pogubili in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke.« (Jn 10,28). » Jaz sem Alfa in Omega, govori Gospod Bog, on, ki je, ki je bil in ki pride, vladar vsega« (Raz 1,8).

II. GREH IN ODREŠENJE

1. poglavje

Učenec:

Učitelj, skoraj vsakomur je jasno, da je neposlušnost Bogu in prenehanje njegovega čaščenja greh, in smrtonosna posledica je vidna v sedanjem stanju sveta. Toda, kaj je v resnici greh, pa ni povsem jasno. Kako se je v navzočnosti vsemogočnega Boga in v nasprotju z njegovo voljo ter v njegovem lastnem svetu pojavil greh?

Mojster:

1. Greh je, da zavržemo Božjo voljo in živimo po svoji volji, opuščamo tisto, kar je resnično in zakonito, da bi zadovoljili svoje želje, in mislimo, da bomo tako dosegli srečo. Vendar s tem ne dosežemo prave sreče in ne uživamo pravega užitka. Greh nima individualnosti, zato nihče ne more reči, da ga je nekdo ustvaril. Je le ime za stanje ali okoliščine. Stvarnik je samo eden in je dober, zato dober Stvarnik ne bi mogel ustvariti slabe stvari, saj bi bilo to v nasprotju z Njegovo naravo. Poleg edinega Stvarnika pa ni nobenega drugega, ki bi lahko ustvaril greh. Satan lahko le pokvari tisto, kar je že bilo ustvarjeno, nima pa moči, da bi karkoli ustvaril. Torej greh ni del stvarstva niti nima samostojnega obstoja, da bi ga bilo mogoče ustvariti. Je preprosto varljivo in uničujoče stanje bivanja. Svetloba je na primer nekaj, kar resnično obstaja, tema pa ne; je le stanje, odsotnost svetlobe. Tako tudi greh ali zlo ni nekaj, kar bi obstajalo samo po sebi, ampak je preprosto odsotnost ali neobstoj dobrega. To temno stanje zla je najstrašnejše, saj zaradi njega mnogi zgrešijo pravo pot. Ko doživijo brodolom na Satanovih skalah, padejo v temo pekla in se izgubijo. Zato sem se Jaz, ki sem Luč sveta, razodel v telesu, da ne bi propadli tisti, ki zaupajo Vame, ker jih rešujem iz oblasti teme in jih varno pripeljem v zeleno in nebeško zavetje, kjer ni ne imena ne znamenja teme (Raz 21,23; 22,5).

2. Sprašujete se, kako se je to temno stanje greha pojavilo v navzočnosti Gospoda stvarstva. Nastalo je zato, ker so Satan in ljudje po lastni volji na nezakonit in napačen način skušali uresničiti svoje želje. In če vprašate, zakaj Bog ni ustvaril človeka tako, da ne bi mogel priti v takšno stanje, je odgovor: če bi bil narejen kot stroj, ne bi mogel nikoli doseči tistega stanja sreče, ki se doseže le z delovanjem v skladu z lastno izbiro. Adam in Eva sta padla v Satanove zvižace in prevare, ker v svojem brezgrešnem stanju nista vedela, da obstajajo stvari, kot sta laž in prevara. Pred tem tudi sam Satan ni vedel za obstoj tistega napuha, zaradi katerega je bil izgnan iz nebes, ker pred njim ni obstajalo nič takšnega, kot je napuh. In čeprav je to stanje greha nastalo tako pri ljudeh kot pri Satanu, je Bog s svojo vsemogočno močjo dal temu stanju novo podobo, tako da je tudi iz tega pridobil najplemenitejše rezultate. Najprej: v utelešenju in odrešenju se je pokazala brezmejnja Božja ljubezen, ki bi v drugih okoliščinah ostala skrita; in drugič: odrešeni, potem ko so okusili grenkobo greha, bodo obilneje uživali nebeško srečo, tako kot po okusu grenkobe sladkost medu daje večji užitek. V nebesih namreč ne grešijo več, ampak v krotkosti in poslušni ljubezni služijo svojemu Bogu Očetu in z njim v veselju prebivajo na veke vekov.

3. Ljudje radi odkrivajo napake na Soncu in Luni, kot so pege in mrki, vendar se za pege in mrke greha ne zmenijo. Iz tega lahko izmerite, kako velika je ta tema v ljudeh, ko je sama luč, ki jo imajo, tema (Mt. 6,23). Kakor telo gobavca zaradi boleznih otrpne in postane brezčutno, tako srce in um človeka zaradi greha otrpneta in postaneta brezčutna ter mu ne prinašata nobenega občutka gnusa ali bolečine. Toda prišel bo čas, ko se bo prebudil in spoznal njegovo strašno opustošenje, in takrat bosta nastopila jok in škripanje z zobmi.

4. Mnogi, ki so potopljeni v greh, se ne zavedajo njegove teže, tako kot se lahko na tistega, ki se potopi v vodo, zlije na tone vode, vendar se ne zaveda popolnoma njene teže, dokler se ne zaduši v smrti. Toda tisti, ki se izvije iz vode in jo poskuša nekaj odnesti, kmalu ugotovi njeno težo, pa naj jo pobere še tako malo; in tisti, ko najde breme svojega greha in pride k Meni v kesanju, bo zastonj prejel pravi počitek, kajti takšne sem prišel iskat in rešit (Mt

11,28, Lk 19,10).

5. Ni nujno, da vsak posamezni telesni člen postane šibek in neuporaben, preden nastopi smrt. Šibkost ali udarec v srce ali možgane zadostuje za konec življenja, ne glede na to, kako močni in zdravi so drugi deli telesa. Tako je en sam greh s svojim strupenim učinkom na um in srce dovolj, da uniči duhovno življenje ne le enega človeka, ampak celotne družine ali naroda, celo celotne rase. Takšen je bil Adamov greh. Toda kakor je ena moja beseda lahko obudila Lazarja iz groba, tako zadostuje, da vsem podarim večno življenje.

6. Včasih se zgodi, da se žival ali ptica po dolgem druženju s človekom vrne k svoji vrsti, ti pa je ne sprejmejo, temveč se je lotijo in jo usmrtijo, ker so se ji zaradi dolgega bivanja in poznanstva s človekom popolnoma spremenile navade in način življenja. Podobno kot živali v svojo družbo ne sprejmejo tistih svoje vrste, ki so pod vplivom človeka, kako naj potem svetniki in angeli v nebesih sprejmejo tiste grešnike, ki so živeli v intimnih odnosih s hudobnimi ljudmi? To ne pomeni, da svetniki in angeli nimajo ljubezni do grešnih ljudi, vendar bo sveto ozračje v nebesih takšnim ljudem že samo po sebi odvrtno. Jasno je namreč, da če grešniki na tem svetu ne marajo družbe dobrih ljudi, kako naj bodo v njihovi družbi srečni v večnosti? Takšna nebesa bi bila zanje enako neprijetna kot sam pekel. Ne mislite, da bosta Bog ali njegovo ljudstvo grešnike odvrnilo od nebes in ga vrgla v pekel, kajti Bog, ki je Ljubezen, ni nikogar vrgel v pekel in tega tudi nikoli ne bo storil. Grešnika bo v pekel pripeljalo njegovo umazano življenje. Še preden se nam pred koncem življenja približata nebesa in pekel, sta v srcu vsakega človeka, glede na njegovo dobro ali zlo naravo, postavljena njegova lastna nebesa ali pekel. Kdor se torej želi rešiti te večne muke, naj se resnično pokesa svojih grehov in Mi izroči svoje srce, da bo z mojo navzočnostjo in vplivom Svetega Duha za vedno postal otrok Božjega kraljestva.

7. Na tem svetu se upornik proti kralju ali vladi lahko reši tako, da se zateče v drugo državo, kam pa naj se zateče upornik proti Bogu? Kamor koli gre, tudi v nebesa ali pekel, bo našel Boga, ki je vedno navzoč (Ps 129,7–8). Varnost bo našel le v kesanju in pokorščini svojemu Gospodu.

8. Za Adama in Evo so bili figovi listi premajhni za pokrivanje, zato jima je Bog dal kožne plašče. Tako kot figovi listi so tudi človekova dobra dela neuporabna, da bi ga rešila pred prihodnjo jezo. Nič ne bo zadostovalo, razen mojega oblačila pravičnosti.

9. Vešča ne pomisli na pekočo in uničujočo moč plamena, ampak se očarana nad njegovim sijajem, požene vanj in pogine. Tako tudi človek. Ne glede na uničujočo in strupeno moč greha čuti le njegovo privlačnost in hiti v večno pogubo. Moja luč pa grešnika reši pred smrtjo ter mu podari življenje in trajno srečo. Človek je bil ustvarjen tako, da si je sposoben prisvojiti dragocen dar Moje resnične luči.

10. Greh ni iluzija ali stvar domišljije, ampak so v tem stanju duhovne teme z uveljavljanjem človekove zle volje nastala takšna živa semena zla, ki bodo za vedno okužila njegovega duha in ga končno uničila – tako kot ošpice v kratkem času za vedno uničijo človekovo lepoto in jo spremenijo v odvrtno grdoto. Kakor Bog ni ustvaril hudobije, tako tudi ni ustvaril bolezni in telesnih bolečin. To so preprosto naravni rezultat človekove neposlušnosti. Tudi bolečine in bolezni niso stvar domišljije, ampak so zunanji in vidni sadovi skrite nevidne bolezni greha bodisi lastnega greha bodisi greha družine, katere član je človek. Ko se vsi ti člani pokesajo in združijo z Menoj, Moja zdravilna kri kroži po vseh, ozdravi vse njihove notranje in nevidne bolezni ter jim podari zdravje za vse večne čase. Za takšno zdravstveno stanje je bil človek ustvarjen, da bi lahko večno srečno živel s svojim Gospodom in Učiteljem.

2. poglavje

Učenec:

Učitelj, v teh dneh nekateri učenjaki in njihovi privrženci menijo, da sta tvoje zadoščenje in odkup s krvjo nesmiselna in jalova, in pravijo, da je bil Kristus le velik učitelj in zgled za naše

duhovno življenje ter da sta odrešenje in večna sreča odvisna od naših prizadevanj in dobrih dejanj.

Mojster:

1. Nikoli ne pozabi, da so duhovne in verske ideje manj povezane z glavo kot s srcem, ki je Božji tempelj, in ko je srce napolnjeno z Božjo navzočnostjo, je tudi glava razsvetljena. Za um in oči je razumevanje brez prave luči neuporabno, kot so naravne oči brez dnevne svetlobe. V temi lahko človek zamenja vrvo za kačo, tako kot modreci tega sveta izkrivljajo duhovno resnico in zapeljejo na kriva pota preproste misli. Ko je Satan zapeljeval Evo, ni uporabil ovce ali goloba, ampak kačo, najbolj zvito med vsemi živalmi. Tako vzame modrost modrih in spretnost učenih ter iz njih naredi orodja, ki so primerna za njegov namen. Toda ni dovolj biti učen in spreten, treba je imeti tudi nedolžnost goloba, zato sem rekel: »Bodite torej preudarni kakor kače in nepokvarjeni kakor golobje« (Mt 10,16).

2. Moj križ in odkupnina sta za vernike enaka, kot je bila bakrena kača za Izraelce, kajti kdor je pogledal nanjo z očmi vere, je bil odrešen (4 Mz 21,9, Jn 3,14-15). Nekaj pa jih je bilo, ki so, namesto da bi verjeli, mislili le na medenino in začeli kritizirati ter govoriti: »Če bi Mojzes priskrbel protistrup ali bi nam dal kakšno močno zdravilo ali posebno zdravilo za te strupene kače, ki bi bil pravi namen vere, toda kakšno moč ima ta droga nad strupenim strupom?« Vsi so umrli. Tudi v teh dneh bodo tisti, ki se sprenevedajo glede načina odrešenja, ki ga je določil Bog, umrli v strupu lastnega greha.

3. Neki mladenič je padel v prepad in se tako močno poškodoval in izgubil toliko krvi, da je bil na robu smrti. Ko ga je oče odpeljal k zdravniku, je ta dejal: »Življenje je kri in zaloga krvi tega mladeniča je izčrpana; če pa je kdo pripravljen žrtvovati svoje življenje, bo morda ozdravel, sicer bo umrl.« Oče, čigar srce je bilo prepolno ljubezni do sina, je ponudil svojo kri in ta je bila vbrizgana v žile mladeniča, ki je ozdravel. Človek je padel z gore svetosti in leži zlomljen in ranjen zaradi svojih grehov, zaradi teh ran pa je njegovo duhovno življenje usahnilo in je blizu smrti. Toda za tiste, ki verujejo vame, prelivam svojo večno in duhovno kri, da bi se rešili smrti in dosegli večno življenje. Zato sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju (Jn 10,10) in tako živeli večno.

4. V starih časih so ljudem prepovedali piti živalsko kri ali jesti določeno hrano, ker so verjeli, da se bodo tako izognili določenim boleznim, in tudi zato, da se ne bi z uživanjem mesa in krvi okreplila njihova živalska nagnjenja, saj ima človek živalsko telo. Zdaj pa je »Moje meso resnično meso in Moja kri resnično pijača« (Jn 6, 55), saj dajeta duhovno življenje in z njima dobimo popolno zdravje ter nebeško srečo in veselje.

5. Odpuščanje grehov ne pomeni popolnega odrešenja, saj je to mogoče le s popolno osvoboditvijo od greha. Možno je namreč, da človek umre zaradi bolezni svojega greha, čeprav je zanj prejel popolno odpuščanje. Nekdo je na primer zaradi dolgotrajne bolezni imel prizadete možgane in, ko je bil tako prizadet, je napadel drugega človeka in ga ubil. Ko je bila nad njim izrečena smrtna obsodba, so njegovi sorodniki pojasnili okoliščine in prosili za njegovo usmiljenje, zato je dobil odpuščanje za greh umora. Toda še preden so ga prijatelji lahko dosegli z dobro novico, pravzaprav že na poti, je umrl zaradi bolezni, zaradi katere je zagrešil umor. Kakšno korist je imelo to odpuščanje za morilca? Njegova prava varnost bi bila, če bi se ozdravil svoje bolezni, potem pa bi bil resnično srečen zaradi odpuščanja. Zaradi tega sem se Jaz razodel v telesu, da bi skesane vernike rešil bolezni greha, njegove kazni in smrti; tako sem odstranil vzrok kot posledico. Ne bodo umrli v svojih grehih, ker jih bom rešil (Mt 1,21) in prešli bodo iz smrti, da bi postali dediči večnega življenja.

6. Za mnoge ljudi je življenje polno nevarnosti in so kot tisti lovec, ki je na veji drevesa nad potokom zagledal satje. Povzpel se je in začel uživati med, ne da bi se zavedal, da je v smrtni nevarnosti, saj je v potoku pod njim ležal aligator z odprtimi čeljustmi in čakal, da ga požre, ob vznožju drevesa pa se je zbrala jata volkov, ki je čakala, da pride dol. Še huje: drevesu, na katerem je sedel, je žuželka spodjedla korenine in je bilo pripravljeno, da pade. Kmalu je padlo in nepredvidni lovec je postal plen aligatorja. Tako tudi človeški duh, zasidran

v telesu, za kratek čas uživa v lažnih in minljivih užitkih greha, zbranih v satju možganov, ne da bi pomislil, da se nahaja sredi te strašljive džungle sveta. Tam sedi Satan, pripravljen, da ga raztrga na koščke, in pekel kot aligator čaka z odprtimi usti, da ga požre, medtem ko je, kar je najhuje, drobna nevidna žuželka greha razjedla same korenine telesa in življenja. Kmalu duša pade in postane večni plen pekla. Toda grešnika, ki pride k Meni, bom rešil greha, Satana in pekla ter mu podaril večno veselje, »ki mu ga nihče ne bo vzel« (Jn 16,22).

7. Satan s premetenim govorom in vabami pritegne ljudi k sebi in jih pogoltne, tako kot kača z magnetizmom svojega blešččega očesa očara ptičke in jih naredi za plen. Toda tistim, ki verujejo vame, dajem osvoboditev od te stare kače in od zapeljivosti tega sveta, ki uničuje dušo. Osvobodil sem jih tako, da se kot ptica zlahka upirajo sili težnosti, ki je v zemlji, svobodno letijo po odprtem nebu, dvignejo na krilih molitve in končno dosežejo bivališče varnosti in svojemu srcu dragi dom s sladko privlačnostjo moje ljubezni.

8. Tako kot človek z zlatenico vidi vse rumeno, tako tudi za grešnika in filozofa resnica sama prevzame obliko in način njegovega greha ali njegovih teorij. Ni veliko presenečenje, če gredo takšni ljudje še korak dlje in me imajo za grešnika, kot so sami. Moje delo pa je odrešenje grešnikov, ni odvisno od dobrega mnenja sveta, ampak se za vedno nemoteno giblje po svoji poti v življenju vernikov. Tako, kot mi je Levi, ko je bil še v Abrahamovih ledjih, plačeval desetino, čeprav še ni bil rojen, imajo vse generacije vernikov v Meni, žrtvovanem na križu, zadoščenje in odkupnino za svoje grehe, čeprav takrat še niso bili rojeni; to odrešenje je namreč namenjeno vsem človeškim rasam na svetu.

9. Trditev, da lahko človek z lastnim trudom in dobrimi deli doseže odrešenje, je neumna in nesmiselna, dokler človek ni ponovno rojen (Jn 3,4–8). Svetovni vladarji in učitelji morale pravijo: »Postanite dobri tako, da delate dobro.« Jaz pa pravim tole: »Preden začnete delati dobra dela, sami postanite dobri.« Ko se začne novo in dobro življenje, bodo dobra dejanja naravna posledica. Le bedak bi rekel, da bo grenko drevo, ki nenehno rodi sadove, končno postalo sladko. Pravzaprav lahko grenko drevo postane sladko, če ga cepimo na sladko drevo, tako da bodo življenje in lastnosti, značilne za sladko drevo, prešle v grenko drevo in njegova naravna grenkoba bo izginila. Temu pravimo novo stvarjenje. Tako ima lahko tudi grešnik željo, da bi delal, kar je prav, a je edini rezultat greh; toda, ko se pokesa in je po veri cepljen name, stari človek v njem umre in postane nova stvaritev. Iz tega novega življenja, ki izvira iz odrešenja, se potem kot sad rodijo dobra dejanja in ta sad ostane za vselej.

10. Mnogi so se iz izkušenj naučili, da naravna dobroti človeku ne more dati pravega miru v srcu, niti mu ne more dati gotovosti o odrešitvi ali večnem življenju. Primer je mladenič, ki je prišel k Meni in iskal večno življenje (Mr 10,17–22). Njegova prva misel v zvezi z Menoj je bila napačna, tako kot je v današnjem času napačna misel nekaterih svetovno modrih ljudi in njihovih privržencev. Mislil je, da sem eden od tistih učiteljev, ki so kot pobeljeni grobovi in v katerih življenju ni niti delčka prave dobrote. Zato sem mu rekel: »Zakaj Me sprašuješ o dobroti? Nihče ni dober, razen Enega.« Toda On v Meni ni videl Edinega dajalca dobrote in življenja in ko sem ga skušal sprejeti v svojo družbo in ga narediti za resnično dobrega človeka ter mu podariti življenje, je postal žalosten in Me je zapustil. Njegovo življenje pa popolnoma jasno kaže eno stvar, in sicer, da ga izpolnjevanje zapovedi in njegova dobroti nista zadovoljila in mu nista dala zagotovila večnega življenja. Če bi mu njegova dobra dela dala mir, Me ne bi prišel vprašat, ali če bi prišel, Me ne bi zapustil v žalosti, ampak bi, verujoč Mojim besedam, odšel vesel. Kmalu zatem Me je mladenič Pavel spoznal in želja njegovega srca se je popolnoma izpolnila. Namesto da bi se žalosten obrnil, se je odpovedal vsemu, kar je imel, in Mi sledil (Flp 3,6–15). Tako bo vsakdo, ki preneha zaupati v lastno pravičnost in Mi sledi, od Mene prejel pravi mir in večno življenje.

III. MOLITEV

1. poglavje

Učenec:

Včasih se postavlja naslednje vprašanje: »Ker se Bog v celoti zaveda naših potreb in jih zna na najboljši način zadovoljiti, ne le za dobro, temveč tudi za zlo, kako naj Ga prosimo zanje? Ali lahko s svojimi molitvami spremenimo Božjo voljo, ne glede na to, ali so naše potrebe posvetne ali duhovne?«

Mojster:

1. Tisti, ki postavljajo takšno vprašanje, jasno kažejo, da ne vedo, kaj je molitev. Niso živeli molitvenega življenja, sicer bi vedeli, da molitev k Bogu ni oblika prosjačenja. Molitev ni sestavljena iz prizadevanja, da bi od Boga dobili stvari, ki so potrebne za to življenje. Molitev je prizadevanje, da bi se oprijeli samega Boga, Stvarnika življenja, in ko najdemo Njega, ki je vir življenja, in vstopimo v občestvo z Njim, je vse življenje naše in z Njim je vse, kar življenje naredi popolno. Zlobnežem Bog iz ljubezni do njih daje, kar je potrebno za njihovo življenje na tem svetu, njihovih duhovnih potreb pa jim niti ne pokaže, saj nimajo duhovnega življenja. Če bi jim podelil takšne duhovne blagoslove, jih ne bi znali ceniti. Toda tistim, ki verujejo, so podarjeni darovi obeh vrst, zlasti duhovni blagoslovi, zaradi česar se zelo kmalu ne zmenijo več za časovne blagoslove, ampak svojo ljubezen usmerjajo v nevidno in duhovno. Božje volje ne moremo spremeniti, toda človek molitve lahko odkrije Božjo voljo glede sebe. Takšnemu človeku se namreč Bog razodeva v skritih prostorih srca in z njim komunicira in, ko se pokaže, da so njegovi milostni nameni v njegovo dobro, dvomi in težave, zaradi katerih se pritožuje, za vedno izginejo.

2. Molitev je tako rekoč vdihavanje Svetega Duha in Bog tako vlije svojega Svetega Duha v življenje molivcev, da ti postanejo »žive duše« (1 Mz 2,7; Jn 20,22). Nikoli ne bodo umrli, saj se Sveti Duh z molitvijo vlije v njihova duhovna pljuča in napolni njihove duše z zdravjem in močjo ter večnim življenjem. Bog, ki je Ljubezen, je vsem ljudem zastonj podaril stvari, ki so potrebne za duhovno in posvetno življenje, ker pa odrešenje in svojega Svetega Duha ponuja enako vsem zastonj, to ljudje slabo cenijo. Toda molitev nas uči, da jih cenimo, saj so tako nujne kot zrak in voda, toplota in svetloba, brez katerih je življenje nemogoče. Stvari za naše duhovno življenje nam je Bog zastonj priskrbel, vendar jih ljudje jemljejo tako lahkomiselno, da se ne zahvalijo svojemu Stvarniku; po drugi strani pa njegove darove zlata, srebra in dragih kamnov, ki so redki in jih je težko dobiti, visoko cenijo, čeprav s takimi stvarmi ni mogoče potešiti lakote in žeje telesa niti potešiti hrepenenja srca. Tako neumno ravnaajo ljudje tega sveta glede duhovnih stvari, človeku molitve pa sta dana resnična modrost in večno življenje.

3. Ta svet je podoben širnemu oceanu, v katerem ljudje potonejo in se utopijo, vendar morske živali živijo tudi v najgloblji vodi, saj občasno pridejo na površje in z odprtimi usti vdihnejo določeno količino zraka, ki jim omogoča življenje v globinah. Tako tudi tisti, ki se dvignejo na površje tega oceana življenja, z osebno molitvijo vdihavajo Božjega Duha, ki daje življenje, in tudi na tem svetu najdejo življenje in varnost.

4. Čeprav ribe vse svoje življenje preživijo v slani morski vodi, same ne postanejo slane, ker imajo v sebi življenje; tako tudi človek molitve, čeprav mora živeti v tem z grehom oskrunjenem svetu, ostaja brez grešnega madeža, ker s pomočjo molitve ohranja svoje življenje.

5. Tako kot vroči sončni žarki slano morsko vodo vlečejo navzgor, kjer postopoma dobi obliko oblakov in se spremeni v sladko in osvežujočo vodo, ki v obliki dežja pada na zemljo (morska voda, ko se dvigne navzgor, za seboj pusti sol in grenkobo), tako se misli in želje molivca dvignejo v višave kot megleno izžarevanje duše, žarki Sonca pravičnosti jih očistijo vseh grešnih madežev in njegove molitve postanejo velik oblak, ki se z neba spušča kot dež blagoslova in mnogim na zemlji prinaša osvežitev

- 6.** Tako kot vodna ptica vse življenje plava v vodi, njeno perje pa je med letom popolnoma suho, tako imajo ljudje molitve svoje bivališče na tem svetu, ko pa pride čas, da poletijo v višave, zapustijo ta z grehom onesnažen svet in brez madeža prispejo v svoj večni dom počitka.
- 7.** Povsem pravilno je, da je mesto ladje v vodi, vendar pa ni primerno in je nevarno, če voda teče v ladjo. Zato je prav, da ima človek bivališče na tem svetu, in to je dobro zanj in za druge, saj jim bo lahko pomagal, da bodo skupaj z njim prispeli v pristan življenja. Če pa svet najde pot v njegovo srce, to pomeni smrt in uničenje. Zato človek molitve vedno ohranja svoje srce za tistega, ki ga je oblikoval za svoj tempelj, in tako na tem in prihodnjem svetu počiva v miru in varnosti.
- 8.** Vsi vemo, da brez vode ni mogoče živeti; če pa se potopimo pod njo, se zadušimo in umremo. Čeprav moramo vodo uporabljati in piti, se ne smemo zaletavati vanjo in se potapljati pod njo. Zato moramo svet in posvetne stvari uporabljati preudarno, kajti brez njih je življenje ne le težko, ampak nemogoče. Prav zato je Bog ustvaril svet, da bi ga ljudje uporabljali, vendar se v njem ne smejo utopiti, kajti tako se jim ustavi dih molitve in umrejo.
- 9.** Če s prenehanjem molitvenega življenja začne življenje duha pešati, potem svetne stvari, ki naj bi bile koristne, postanejo škodljive in uničujoče. Sonce s svojo svetlobo in toploto povzroča, da ves rastlinski svet živi in cveti, pa tudi, da usahne in umre. Tudi zrak daje vsem živim bitjem življenje in živahnost, vendar je tudi vzrok za njihovo razgradnjo. Zato pazi in moli.
- 10.** Na tem svetu moramo živeti tako, da čeprav smo v njem, nismo od njega, in potem bodo stvari tega sveta namesto škodljive koristne in bodo pomagale pri rasti duhovnega življenja; vendar le pod tem pogojem, da je duh vedno obrnjen k Soncu Pravičnosti. Tako se včasih zgodi, da na zemljišču z nečisto in umazano zemljo vzcvetijo in uspevajo rože in sladek vonj cvetja preglasi slab vonj kraja. Rastline, obrnjene proti soncu, od njega prejemajo svetlobo in toploto, umazanija pa, namesto da bi rastlinam škodovala, jih oplodi ter jim pomaga rasti in uspevati. Tako se tudi človek molitve, ko moli, s srcem obrača k Meni in od Mene prejema svetlobo in toploto, sredi slabih vonjav tega zlega sveta pa me slavi sladek vonj njegovega novega in svetega življenja in v njem ne nastajajo samo sladke vonjave, ampak tudi sadovi, ki bodo ostali za vedno.

2. poglavje

- 1.** Molitev ne pomeni, da nam Bog brez molitve ne bi ničesar dal ali da se ne bi zavedal naših potreb, ampak ima to veliko prednost, da je v stanju molitve duša najbolje pripravljena sprejeti tako darovalca blagoslovov kot blagoslove, ki jih želi podeliti. Tako se je zgodilo, da se polnost Duha ni izlila na apostole prvi dan, ampak po desetih dneh posebne priprave. Če bi blagoslov podelili nekemu brez posebne pripravljenosti nanj, ga ne bi niti dovolj cenil niti ga ne bi dolgo obdržal. Ker je na primer Savel prejel Svetega Duha in kraljevsko službo, ne da bi ju iskal, je oboje zelo kmalu izgubil, saj se od doma ni odpravil po Svetega Duha, temveč iskat izgubljene bedake (1 Sam. 9,3; 10,11; 5,13–14; 31,4).
- 2.** Samo človek molitve lahko časti Boga v duhu in resnici. Drugi so kot občutljiva rastlina; med bogoslužjem, ki ga zaznamujeta nauk in navzočnost Svetega Duha, tako rekoč ovenijo in sklonijo glavo, postanejo resni, toda komaj zapustijo cerkev, že se razsvetlijo in nadaljujejo kot prej.
- 3.** Če ne skrbimo za drevo ali grm, ki rodi dober sad ali cvetje, se bo izrodil in se vrnil v svoje divje stanje. Na enak način, če vernik zaradi zanemarjanja molitve in duhovnega življenja preneha vztrajati v meni, bo zaradi te malomarnosti padel iz tega stanja blaženosti in ponovno potonil v svoja stara grešna pota ter se izgubil.
- 4.** Ko vidimo žerjava, ki nepremično stoji na obrežju zbiralnika ali jezera, lahko na podlagi njegove drže sklepamo, da razmišlja o Božji slavi ali odlični kakovosti vode. Toda nič od tega!

Žerjav tam stoji nepremično več ur, a takoj, ko zagleda žabo ali majhno ribo, se požene nanjo in jo pogoltne. Prav takšna je drža in način mnogih v zvezi z molitvijo in versko meditacijo. Ko sedijo ob obali brezmejnega Božjega oceana, ne razmišljajo o njegovem veličastvu in ljubezni ali o njegovi božanski naravi, ki očiščuje od greha in nasiti lačno dušo, ampak so zatopljeni v misel, da bi pridobili kakšen posebej zaželen predmet, s katerim bi se lahko še bolj prepustili užitkom tega minljivega sveta. Tako se odvrnejo od izvira resničnega miru in se potopijo v minljive radosti tega sveta, z njimi tudi umrejo in odidejo.

5. Voda in bencin izhajata iz zemlje in čeprav se zdi, da sta si podobna ali celo enaka, sta si po naravi in namenu povsem nasprotna, saj ena gasi ogenj, drugi pa mu dodaja gorivo. Tako so tudi svet in njegovi zakladi, srce in njegova žeja po Bogu podobni njegovemu stvarstvu. Rezultat poskusa zadovoljitve srca z bogastvom, ponosom in častmi tega sveta je enak, kot če bi poskušali pogasiti ogenj z bencinom, kajti srce lahko najde olajšanje in zadovoljstvo le pri Njem, ki je ustvaril tako njega kot hrepenečo željo, ki se je zaveda (Ps 13,1–2). Kdor torej zdaj pride k Meni, mu bom dal to živo vodo, da ne bo nikoli več žejen, ampak bo v njem studenec vode, ki izvira v večno življenje (Jn 4,14).

6. Ljudje si zaman prizadevajo najti mir v svetu in stvareh tega sveta, saj izkušnja jasno kaže, da v njih ni mogoče najti pravega miru in zadovoljstva. Podobni so dečku, ki je našel čebulo in začel lupiti njeno lupino v upanju, da bo v njej nekaj našel, tako, kot se najde v škatli, ko se odstrani pokrov. Vendar je bilo njegovo pričakovanje povsem jalovo, saj je našel le zadnjo lupino, saj čebula ni nič drugega kot zbirka lupin. In izkazalo se je, da je ta svet in vse, kar mu pripada, nečimrn od nečimrnosti (Prd 12,8), dokler ljudje ne odkrijejo pravega vrelca miru (Iza 4,1; Jer 2,13; Raz 22,17).

7. Svet je kot privid in iskalec resnice, ki upa, da bo našel nekaj, kar bo potešilo njegovega žejnega duha. Začne iskati, a naleti le na razočaranje in obup. Vode življenja ni mogoče najti v umetnih rezervoarjih ali razpokanih cisternah; toda tisti, ki se Mi približajo v molitvi s čistim srcem, bodo našli Mene, ki sem vir žive vode, našli bodo tisto, s čimer lahko dosežejo zadovoljstvo, poživitev in večno življenje (Iz 4,1; Jer 2,13; Raz. 22,17). Neka ženska je z otrokom v naročju potovala po gorski poti, ko je otrok zagledal lepo rožo, je skočil iz materinega naročja, padel z glavo naprej na skalo in na kraju umrl. Popolnoma jasno je, da sta bila varnost in preživetje otroka v materinem naročju in ne v tistih očarljivih cvetlicah, ki so bile vzrok njegove smrti. Tako ravna tudi vernik, katerega življenje ni življenje molitve. Ko zagleda minljive in očarljive užitke sveta, pozabi na mojo ljubezen in skrb, ki sta veliko večji od materine, in ker zanemarja duhovno mleko, ki mu ga zagotavljam, skoči iz mojega naročja in se izgubi.

8. Prehrana, ki jo zagotavlja mati, je urejena tako, da je dojenček ne more dobiti brez posebnega truda. Tako tudi moji otroci, ki jih nosim v svojem naročju, ne morejo brez prizadevanja dobiti duhovnega mleka, ki lahko reši njihove duše. In kakor otroka ni treba učiti, ampak po instinktu ve, kje in kako dobiti svojo hrano, tako tisti, ki so rojeni iz Duha, po duhovnem instinktu in ne iz posvetne filozofije ali modrosti vedo, kako naj prosijo in si od mene, svoje duhovne Matere, pridobijo mleko večnega življenja.

9. V človekovo naravo sem vnesel lakoto in žejo, da se ne bi v popolni brezbriznosti imel za Boga, ampak da bi se dan za dnem spominjal svojih potreb in da je njegovo življenje povezano z življenjem in obstojem Nekoga, ki ga je ustvaril. Ko se tako zave svojih pomanjkljivosti in potreb, lahko ostane v Meni in Jaz v njem in potem bo v Meni vedno našel svojo srečo in veselje.

3. poglavje

1. Moliti pomeni biti v pogovornem odnosu z Menoj in tako z občestvom in bivanjem v Meni postati podoben Meni. Obstaja vrsta žuželke, ki se hrani in živi med travo in zelenimi listi ter jim po barvi postane podobna. Tudi polarni medved, ki biva med belim snegom, ima enako

snežno belino, bengalski tiger pa ima na koži sledi trstičja, med katerim živi. Tega so deležni tisti, ki z molitvijo ostajajo v občestvu z menoj, s svetniki in angeli Moje narave in so oblikovani po Moji podobi, postanejo podobni Meni.

2. Ko sem Petra, Jakoba in Janeza na gori za kratek čas pritegnil v občestvo z Menoj, sem jim pokazal nekaj svoje slave in od vseh svetnikov sta se jim prikazala samo dva, Mojzes in Elija; ta kratek vpogled v nebeško slavo jih je tako očaral, da so si zaželeli postaviti tri šotore, da bi v njih živeli (Mt 17,1–5). Kako čudovita bo torej sreča tistih, ki ostanejo v Meni in z nešteti svetniki in angeli vstopijo v svoja hrepeneča nebesa ter z Menoj delijo Mojo polno slavo, ki ne pozna izgube niti sence spremembe (Jn 27,24; Jak. 1,17). Človek molitve ne bo nikoli sam, ampak bo večno ostal z Menoj in mojimi svetimi (Mt 28,20; Zah 3,7–8).

3. Obvladovanje in uporaba divjih živali, strele, vetra, svetlobe in drugih naravnih sil ni nič posebnega, toda obvladovanje sveta, Satana in samega sebe z vsemi strastmi je v resnici zelo pomembna in nujna stvar. Samo tistim, ki živijo molitveno življenje, podeljujem moč, da premagajo vso sovražnikovo moč (Lk 10,17–20), tako, da tudi, ko živijo na tem svetu, bivajo z Menoj v nebesih (Ef 2,6), in, ker je Satan spodaj, oni pa zgoraj, jih nikoli ne more doseči, ampak za vedno bivajo z Menoj v varnosti in brez trepetanja zaradi strahu. Čeprav so ljudje zdaj pridobili nadzor nad močmi narave, ne smejo potovati preko meja zraka, medtem ko človek molitve, ki je obvladal Satana in samega sebe, lahko po mili volji obvladuje večna nebesa.

4. Tako kot čebela nabira sladek sok cvetov in ga spremeni v med, ne da bi poškodovala njihovo barvo ali vonj, tako tudi človek molitve zbira srečo in korist od vsega Božjega stvarstva, ne da bi ga kakor koli poškodoval. Kakor čebele nabirajo med iz cvetja na najrazličnejših krajih in ga shranjujejo v satju, tako Božji človek zbira sladke misli in občutke iz vseh delov stvarstva in v občestvu s svojim Stvarnikom zbira v svojem srcu med resnice ter v trajnem miru z njim v vsakem času in na vseh krajih z užitek okuša sladki Božji med.

5. Zdaj je čas, da si pridobimo in hranimo v posodah svojih src olje Svetega Duha, kakor je to storilo pet modrih devic (Mt 25,1–13); sicer nas kot pet neumnih ne bosta doletela nič drugega kakor žalost in obup. Zdaj morate tudi vi zbirati mano za pravo Soboto, sicer vam ne bo ostalo nič drugega kot žalost in gorje (2Mz 16,15–27). »Molite torej, da vaš beg ne bo pozimi,« to je v času velike stiske ali v poslednjih dneh, »ali na sobotni dan,« to je v času vladavine tisočletnega večnega počitka, kajti takšne priložnosti ne bo nikoli več (Mt 24,20). Podobno kot podnebje povzroči spremembo oblike, barve in navade razvoja pri rastlinah in cvetju, tako se pri tistih, ki ohranjajo občestvo z menoj, razvija njihova duhovna narava v navadi, videzu in razpoloženju in, ko odložijo starega človeka, se spremenijo v mojo lastno veličastno in neomadeževano podobo. S prstom sem na tla zapisal grešno stanje vsakega od tistih, ki so ne glede na svojo notranjo nizkotnost pripeljali v obsodbo ženo, ki so jo prijeli v prešuštvu, tako da so jo drug za drugim zapustili in odšli osramočeni. Tudi Jaz svojim služabnikom s svojim prstom na skrivaj pokažem na njihove rane greha in jih, ko se pokesajo, z dotikom istega prsta ozdravim. Tako kot otrok zgrabi očetov prst in z njegovo pomočjo hodi skupaj z njim, tako Jaz s svojim prstom vodim svoje otroke po poti s tega sveta v njihov dom počitka in večnega miru (Jn 14,2–3).

6. Ljudje pogosto molijo k Očetu v mojem imenu, vendar ne ostanejo v Meni, to pomeni, da vzamejo Moje ime v usta in na ustnice, ne pa v svoje srce in življenje. To je razlog, zakaj ne dobijo tega, za kar molijo. Kadar pa Jaz ostajam v njih in oni v Meni, tedaj dobijo vse, kar prosijo Očeta, ker v tem stanju molijo pod vodstvom Svetega Duha. Sveti Duh jim pokaže, kaj bo povečalo Očeta in bo najboljše zanje in za druge. V nasprotnem primeru bodo dobili tak odgovor, kot ga je dobil slab sin od vladarja, ki mu je njegov oče služil z velikim pogumom in častjo. Ko je sin v očetovem imenu predstavil prošnjo in prosil za zaposlitev in uslugo, ga je upravitelj opozoril na njegovo slabo življenje in navade ter dejal: »Ne prosí me v očetovem imenu, ampak najprej pojdi in ravnaj po njegovem zgledu. Naj njegova visoka vrednost ne bo samo na tvojih ustnicah, ampak jo prenesi v svoje življenje in potem bo tvoja prošnja sprejeta.«

7. Med molitvijo tistih, ki me častijo in slavijo samo z ustnicami, in tistih, ki to počnejo iz srca, je zelo velika razlika. Tako je na primer nekdo, ki je bil resnični častilec, nenehno molil za drugega, da bi se mu odprle oči in da bi sprejel resnico, medtem ko je bil drugi častilec samo po imenu in je v svoji sovražnosti do Mojega resničnega častilca pogosto molil, da bi bil oslepljen. Končno je bila molitev pravega častilca uslišana po ljubeči Božji volji in tisti, ki je bil prej le hinavec, je prejel duhovni vid. S srcem, polnim veselja, je ta človek postal pravi vernik ter iskren in trajen brat Mojega pravega služabnika.

8. Molitev ljudem omogoča stvari, ki so z drugimi sredstvi nemogoče in v življenju doživljajo čudovite stvari, ki ne le nasprotujejo pravilom in mnenjem posvetne modrosti, ampak veljajo za popolnoma nemogoče. Znanstveniki ne priznavajo, da Njega, ki je vse ustvarjene stvari uredil in zanje postavil zakone, ni mogoče zapreti za rešetke njegovih lastnih zakonov. Poti velikega Zakonodajalca so nedoumljive, saj sta njegova večna volja in namen blagoslov in blaginja vseh njegovih stvaritev, naraven človek pa tega dejstva ne more razumeti zato, ker se duhovne stvari spoznajo duhovno (1Kor 2,14). Največji od vseh čudežev je novo rojstvo v človeku in človeku, ki je doživel ta čudež, vse drugo postane mogoče. V zelo mrzlih deželah je vodni most pogost pojav, kajti površina reke je trdno zamrznjena, voda pod njo še vedno prosto teče naprej, ljudje pa z lahkoto in varnostjo prečkajo ledeni most. Če pa bi ljudem, ki se nenehno potijo v vročini tropskega podnebja, govorili o vodnem mostu čez tekočo reko, bi takoj rekli, da je kaj takega nemogoče in v nasprotju z zakoni narave. Enako velika razlika je med tistimi, ki so se ponovno rodili in z molitvijo ohranjajo svoje duhovno življenje, in tistimi, ki živijo posvetno življenje in cenijo le materialne stvari in v svoji popolni nevednosti ne poznajo življenja duše.

9. Kdor želi z molitvijo od Boga dobiti blagoslov duhovnega življenja, mora verjeti in ubogati brez dvomov. Človek, ki je prišel k meni s suho roko in ko sem mu ukazal, naj iztegne roko, je takoj ubogal. In tako je njegova roka postala zdrava kot druga (Mt 13,10-13). Toda recimo, da bi namesto te takojšnje poslušnosti začel ugovarjati in bi rekel: »Kako naj iztegnem roko? Če bi to lahko storil, zakaj bi prišel k tebi? Najprej ozdravi mojo roko in potem jo bom lahko iztegnil.« Vse to bi se zdelo zelo razumno in stvarno, vendar njegova roka ne bi bila nikoli ozdravljena. Kdor moli, mora verjeti in biti poslušen ter k Meni v molitvi iztegniti svoje šibke in posušene roke, potem pa mu bom Jaz dal duhovno življenje in dano mu bo glede njegove potrebe. (Mt 21,22).

IV. SLUŽENJE

1. poglavje

Učenec:

Mojster, kakšen je resnični pomen služenja? Ali gre za to, da zaradi Njega služimo Stvarniku in potem njegovim stvarjem. Ali je pomoč človeka, ki je navsezadnje samo navaden črv, za Boga pri skrbi za njegovo veliko družino sploh kaj vredna ali pa Bog potrebuje pomoč človeka pri varovanju ali ohranjanju katerih drugih od svojih stvaritev?

Mojster:

1. Služenje pomeni dejavnost duhovnega življenja in je naravna ponudba, ki jo spodbuja ljubezen. Bog, ki je Ljubezen, je vedno dejaven v skrbi za svoje stvarstvo in njegova želja je, da njegove stvaritve, zlasti človek, ki ga je oblikoval po svoji podobi in sličnosti, nikoli ne bi bile brez dela. Pri skrbi in ohranjanju svojih stvaritev Bog ne potrebuje pomoči nikogar, saj jih je ustvaril tako, da brez njegove pomoči ne bi mogle obstajati, in prav on je tisti, ki je zagotovil vse, kar je potrebno za zadovoljitev njihovih želja. Pri resničnem služenju drugim obstaja ta velika prednost, da pomaga tistemu, ki služi – tako, kot se je to zgodilo tebi v Tibetu. Ko si se zaradi hudega mraza bal smrti, si videl človeka, ki je ležal zakopan v snegu in bil na pragu smrti. Šel si k njemu in ga dvignili na ramena ter ga nesel naprej, pri čemer je zaradi napora v tvojem telesu nastala toplota, ki je prešla tudi v njegovo, in tako sta bila on in ti rešena, tako da si s tem, ko si ga rešil, rešil svoje življenje. To je pravi cilj služenja. Nihče ne more živeti sam in brez pomoči drugih. Če bi kdo prejel pomoč od drugega in ne bi bil pripravljen po svojih močeh te pomoči vrniti, tak nevhvaležen človek sploh ne bi imel pravice pričakovati kakršne koli pomoči od kogar koli.

2. Dokler človek v službo Bogu in človeku ne vključi sposobnosti in moči, s katerimi ga je Bog obdaril, od Boga ne bo prejel pomoči, ki jo lahko podeli samo on. Ko bo človek opravil svoj del, ga bo Bog dopolnil. Na primer: odstranitev kamna z Lazarjevega groba je bilo človekovo delo in Bogu ni bilo treba vložiti svoje moči, da bi to storil; ko pa so ljudje odvalili kamen, je Bog, ki sem Jaz, storil to, kar je presegalo moč in spretnost človeka, saj sem dal mrtvemu življenje. Tudi po obuditvi je bilo še delo, ki ga je moral opraviti človek, to je Lazarja osvoboditi iz povojev, da bi bil popolnoma svoboden (Jn 11,39-44). Tako je tudi glede tistih, ki so mrtvi v grehu. Delo Mojih učencev je, da odvalijo nagrobne kamne ovir in težav, toda podariti življenje je Moje delo. Pogosto nekateri, ki so prejeli duhovno življenje, še vedno ostajajo v suženjstvu svojih starih slabih navad in slabih združenj, in dolžnost Mojih otrok je, da jih vodijo v popolno svobodo, za to veliko službo pa morajo biti vedno budni v srcu in duši.

3. Neki kralj je na smrtni postelji govoril svojemu zvestemu služabniku takole: »Moja navada je bila, da sem te poslal pred sabo, da me najaviš in pripraviš vse potrebno za moj sprejem, ko sem se odpravljal na potovanje. Odhajam v deželo mrtvih. Pojdi torej in jim povej, da se jim bom kmalu pridružil.« Sprva pošteni služabnik ni razumel, kaj misli njegov gospodar, ko pa je uvidel, da misli, da mora umreti in ga tako pospremiti v deželo mrtvih, si je zvesti fant brez oklevanja ali dvoma zabodel meč v srce in tako vstopil v deželo mrtvih, kjer je čakal na svojega gospodarja. Tako je dolžnost tistih, ki služijo Meni, ki sem Gospod življenja in Kralj kraljev (Apd 3,15; Raz 19,16), da prinašajo evangelij odrešenja tistim, ki so mrtvi zaradi greha, in so pripravljeni dati celo svoje življenje Zame, ki sem prišel na zemljo zaradi njihove odrešitve in bom še enkrat prišel (Raz 2,10).

4. Nekoč je uporni sin zapustil očetovo hišo in se pridružil tolpi razbojnikov ter sčasoma postal tako drzen in neusmiljen kot ostali. Oče je poklical svoje služabnike in jim naročil, naj gredo k sinu in mu povedo, da mu bo, če se bo pokesal in vrnil domov, vse odpuščeno in ga bo sprejel v svoj dom. Toda služabniki v strahu pred divjo deželo in divjimi razbojniki niso hoteli iti. Tedaj se je njegov starejši brat, ki ga je ljubil tako kot njegov oče, odpravil na pot, da bi mu odnesel sporočilo o odpuščanju. Toda kmalu po vstopu v džunglo ga je napadla

skupina roparjev in ga smrtno ranila. Med njimi je bil tudi mlajši brat in ko je prepoznal svojega starejšega brata, sta ga preplavila žalost in obžalovanje. Starejšemu bratu je uspelo posredovati sporočilo o odpuščanju, potem pa je rekel, da je namen njegovega življenja izpolnjen in dolžnost ljubezni opravljena ter se v duhu poslovil. Ta žrtev starejšega brata je na upornega mladeniča naredila tako globok vtis, da se je pokesal in vrnil k očetu in od tistega dne dalje zaživel novo življenje. Ali ni torej prav, da so Moji sinovi pripravljene žrtvovati svoja življenja, da bi prinesli sporočilo usmiljenja tistim svojim bratom, ki so zašli s poti in propadli v grehu, tako, kot sem tudi Jaz dal svoje življenje za odrešenje vseh?

5. Moji otroci so kot sol na svetu (Mt 5,13). Če se kristali soli ne raztopijo, ne morejo prenesti svojega okusa. Tako je tudi z Mojimi otroki. Če se ne raztopijo v ognju ljubezni in Svetega Duha ter ne postanejo živa žrtev, ne bodo mogli niti eni duši prinesiti tistega duhovnega in nebeškega življenja, s katerim bi se lahko rešili. Ne bodo nič boljši od Lotove žene, ki je postala solni steber (1Mz 19,26). Toda tako kot sem se zaradi vas raztopil v vrtu Getsemani (Lk 22,44) in na križu dal svoje življenje, da bi lahko rešil življenja ljudi, kajti življenje je treba plačati z življenjem, tako ste tudi vi poklicani, da daste svoja življenja in tako drugim prinesete vonj duhovnega življenja ter jih rešite smrti.

6. Nekega morilca so namesto na obešala poslali v boj, kjer se je boril za svojega kralja in domovino s takim pogumom, da se je kljub hudim ranam vrnil kot zmagovalec. Po zmagi so ga spet pripeljali na sodišče, da bi ga obsodili. Ko je kralj na njegovem telesu videl sledove ran, je razveljavil smrtno obsodbo in mu ne le odpustil zločin, ampak ga tudi visoko nagradil in povišal na častno mesto. Tako tisti, ki se na moji strani pogumno in drzno borijo v sveti vojni proti Satanu, da bi rešili svoje brate in sestre, ne bodo od mene prejeli le odpuščanja svojih grehov, ampak jim bom v Božjem kraljestvu podelil krono in kraljestvo (Jak 5,20; Raz 3,21).

7. Kakor cev, ki se uporablja za prenos čiste vode, sama ostane čista zaradi vode, ki gre skozi njo, tako se tisti, ki po Svetem Duhu prenašajo vodo življenja drugim, sami očistijo in postanejo dediči Božjega kraljestva.

8. Najboljši način, da se vernik usposobi za sprejem Svetega Duha in služenje, je, da je poslušen nebeškemu glasu in da takoj, kolikor mu dopuščajo zmožnosti, začne služiti. Kakor je za to, da bi postal dober plavalec, nesmiselno prejemati navodila, če ne vstopimo v vodo in se sami ne odpravimo na pot, le z nenehnim vadenjem, najprej v plitvi vodi in nato v globoki, lahko postanemo veščji te umetnosti, tako je za to, da bi se naučili, kako rešiti duše tistih, ki tonejo v temnih vodah greha, najboljši način vstop v edino pravo in praktično šolo božanstva, ki je združitev z Menoj (Apd 4,13).

9. So nekateri, ki jih od služenja odvrča misel na njihovo nezmožnost in se ne spomnijo, da Moja moč daje moč v šibkosti (2Kor 12,9). Podobni so invalidom, ki, čeprav so ozdraveli od bolezni in jedo hranljivo hrano, ostajajo šibki, ker ne opravljajo nobenega dela in se ne gibljejo primerno. Kar potrebujejo takšni verniki, je, da zaupajo Vame in se lotijo reševanja grešnikov pred pogubo.

2. poglavje

1. Ljubezen je kriterij, po katerem zaznavamo resničnost resnice in po njej bodo vsi spoznali, da ste moji učenci (Jn 13,35). Uporabljam tudi meč pravičnosti, tako da nekateri na prvi pogled mislijo, da nameravam, tako kot Salomon, dokončati svoje delo brez usmiljenja (1Kra 3,16-28), vendar je Moj cilj, tako kot njegov, uporabiti kriterij ljubezni, ki bo razkril resnico in pokazal, da ste otroci tistega Boga ljubezni, ki je dal svoje življenje, da bi rešil vaše. Zato morate ostati v tej ljubezni in služiti drug drugemu ter celo dati svoje življenje, da bi služili drugim, kakor sem tudi Jaz dal svoje življenje za vas. Kakor Jaz živim, boste potem tudi vi živeli (Jn 14,19).

2. Če ste moji učenci, bo vaše služenje ljubezni obrodilo veliko sadov (Jn 15,8). In če ljudje

o vas govorijo slabo in vas zasipavajo z očitki, molite zanje in jim namesto očitkov dajte okusiti sladek sad vaše ljubezni. Ko zlobni fantje zagledajo na drevesu sladek sadež, ga obmetavajo s kamenjem, drevo pa jim namesto kamenja brez godrnjanja spusti svoj očarljivi sadež. Drevo namreč nima kamenja, ki bi ga lahko metalo, ampak vse, kar mu je dal Bog, daje brez pritoževanja. Naj vas slabo ravnanje ne spravi v slabo voljo, saj je dejstvo, da vas ljudje zlorablajo, popoln dokaz, da je vaše življenje plodno. Čeprav z vami tako ravna iz zavisti in zlobe, se na ta način razkriva slava vašega nebeškega Očeta. Ne mislite, da Bog hrepeni po slavi ali da mu v njegovi slavi kaj manjka, kar bi lahko zagotovil človek. Nikakor! Cilj Njegove ljubezni je dvigniti to povprečno bitje, človeka, iz grešnega stanja, v katerega je padel, in ga dvigniti v svojo nebeško slavo. Tako ne daje slave sebi, ampak človeku s tem, da ga očiščuje in prečiščuje in v tem se razodevata čudovitost in veličastnost njegove ljubezni.

3. Tistim, ki so s svojim delom mnogim omogočili, da so se odvrnili od greha in v Meni našli pravičnost, bom podelil takšno slavo, da bodo najprej sijali kot zvezde, potem pa, ko bodo postali popolni, bodo v kraljestvu svojega Očeta sijali kot sonce. Zvezde zbledijo in izginejo ob vzhajanju Sonca pravičnosti, toda želja Mojega Očeta je, da bi njegovi sinovi postali popolni kot On sam in bi z Njim sijali v večni slavi ter se večno veselili Njegove brezmejnne in večne ljubezni.

4. Obstajajo majhna bitja, ki so mnogo manjša od človeka, kot so na primer kresničke s svojo utripajočo svetlobo in med rastlinjem v Himalaji nekatere majhne rastline, ki s svojim šibkim fosforescentnim sijem osvetlujejo, kolikor lahko, temno džunglo, v kateri živijo. Tudi majhne ribe, ki plavajo v globokih vodah oceanov, oddajajo utripajočo svetlobo, ki usmerja druge ribe in jim pomaga, da se izognejo sovražnikom. Koliko bolj morajo biti moji otroci luči na svetu (Mt 5,14) in se v požrtvovalnosti truditi, da bi s pomočjo svoje od Boga dane luči na pot resnice pripeljali tiste, ki zaradi teme lahko postanejo Satanov plen.

5. Če teh moči, ki so jim dobili iz nebes, ne bodo uporabljali v službi Boga in njegovega stvarstva, so v nevarnosti, da bodo te nebeške darove za vedno izgubili. To se je zgodilo nekaterim ribam, ki živijo v globokih vodah v temnih jamah, pa tudi nekaterim puščavnikom v Tibetu, saj so oboji tako dolgo živeli v temi, da so popolnoma izgubili vid. Podobno je tudi noj zaradi neuporabe kril popolnoma izgubil sposobnost letenja. Zato pazite, da ne boste zanemarjali kakršnih koli darov ali talentov, ki so vam bili zaupani, ampak jih uporabite, da boste deležni blaženosti in slave svojega Mojstra (Mt 25,14-30).

6. Včasih, ko je treba opraviti kakšno veliko dejanje, izberem za svoj namen tiste, ki so v očeh sveta malo cenjeni, saj se ne hvalijo s svojo močjo ali modrostjo, ampak v celoti zaupajo Vame in se zavedajo, da so njihove majhne sposobnosti brez večje vrednosti in vse, kar imajo in so, posvetijo mojemu delu za ljudi (1Kor 1,26–30). Ko sem na primer v puščavi nahranil pet tisoč ljudi s petimi hlebi in dvema ribama, se boste spomnili, da tega čudeža nisem storil s posredovanjem svojih učencev, saj so bili polni dvomov in zmede ter so želeli množico odpustiti lačno (Jn 6,9). Moj služabnik ob tej priložnosti je bil majhen deček, ki sem ga ozdravil ohromelosti. Napolnjen z željo, da bi slišal moje besede, se je odločil, da mi bo sledil. Njegova uboga mati je v njegova oblačila zavila nekaj ječmenovega peciva in suhih rib, kar je zadostovalo za dva ali tri dni potovanja, zato je ta zvesti deček, ko so se pozanimali o hrani za množico, takoj prinesel vse, kar je imel, in to položil k nogam učencem. Čeprav so bili tam bogati ljudje, ki so imeli s seboj veliko boljše hrano, na primer pšenične pogače, se jim niso bili pripravljene odpovedati; tako je bila množica po mojem blagoslovu nahranjena z najbolj izbrano hrano iz ječmenovih pogač tega dečka, Mojega soimenjaka.

7. Mnogi so tako nehvaležni, da ne glede na to, kakšni blagoslovi so jim podeljeni, celo do te mere, da se v njihovo korist dogajajo čudeži, še vedno ostajajo nezadovoljni in nehvaležni. Takih ljudi ni mogoče nikoli uporabiti za služenje in blagoslov drugih, ampak so podobni človeku, ki sem ga ozdravil, potem ko je osemtrideset let trpel za neozdravljivo bolezen. Namesto da bi bil hvaležen in veroval vame, se ni niti potrudil spomniti Mojega imena (Jn

5,12-13). Od takih ljudi svet ne more pričakovati nobenega blagoslova; ta prihaja le od tistih, ki so se kot uboga vdova pripravljene odpovedati vsemu, kar imajo, celo svojemu življenju (Lk 21,2-4).

8. Za resnično služenje in izpolnjevanje dolžnosti morajo biti moji služabniki pripravljene žrtvovati celo svoje življenje - kot tisti zvesti vojak, ki je v hudem mrazu in padajočem snegu ostal na svojem mestu, dokler ni zmrznil do smrti in je kot kip ostal tam, čeprav so se drugi člani straže odšli gret k ognju. Ko je kralj prišel in ga videl, da stoji trdno in zvesto tudi v smrti, je snel krono in mu jo za nekaj časa položil na glavo ter rekel: »Tako zvest vojak in služabnik je vreden časti in slave mojega diadema. Če bi še živel, bi ga postavil za poglavarja svojega kraljestva!« Takšni morajo biti moji zvesti služabniki v službi, za katero sem jih določil, in tistim, ki bodo svoje delo končali s podobno vero in pogumom, bom podelil krono večnega kraljestva, ki ne zbledi (2Tim 4,5-8).

9. Mnogo jih je, ki so zapravili dragoceni čas, ki jim je bil dan za Mojo službo, vendar imajo zdaj priložnost, da se prebudijo in čim boljše izkoristijo čas, ki jim je še ostal. Podobni so lovcu, ki je med potepanjem po džungli na bregu potoka nabral nekaj lepih kamnov. Ker se ni zavedal njihove vrednosti, jih je enega za drugim uporabil za svojo fračo, da bi streljal na ptice, ki so sedele na drevesih blizu reke, in tako so eden za drugim padli v vodo in se izgubili. Z enim v roki se je vrnil v mesto in ko je šel po bazarju, ga je zagledal draguljar, ki je neumnežu rekel, da je to dragocen diamant, za katerega lahko dobi na tisoče rupij. Ko je to slišal, je začel žalovati in govoriti: »Gorje mi! Nisem poznal njihove vrednosti in mnoge od teh diamantov sem uporabljal za streljanje na ptice ob reki, padli pa so v reko in so izgubljeni, sicer bi bil milijonar. Kljub temu sem enega rešil in tako je nekaj pridobljenega.« Vsak dan je kot dragocen diamant in čeprav je bilo zapravljenih veliko neprecenljivih dni v iskanju minljivih užitkov in so za vedno potopljeni v globine preteklosti, bi se morali prebuditi in spoznati vrednost tistega, kar je ostalo, ter si z najboljšo možno uporabo pridobiti duhovno bogastvo. Uporabljajte ga v Moji službi, saj sem vam dal življenje in vse njegove neprecenljive blagoslove in če jih boste uporabljali za reševanje drugih pred grehom in smrtjo, boste prejeli večno in nebeško nagrado.

V. KRIŽ IN SKRIVNOST TRPLJENJA

1. poglavje

Učenec:

Kakšen je pomen in namen križa ter zakaj na svetu obstajata bolečina in trpljenje?

Mojster:

1. Križ je ključ do nebes. V trenutku, ko sem zaradi grešnikov s krstom vzel križ na svoja ramena, so se odprla nebesa. In v Mojem triintridesetem letu z nošenjem križa in s smrtjo na njem so se jim za vedno odprla nebesa, ki so bila vernikom zaradi greha zaprta. Takoj, ko verniki vzamejo svoj križ in Mi sledijo, po Meni vstopijo v nebesa (Jn 10,9) in začnejo uživati tisto brezmejno blaženost, ki je svet ne more razumeti, saj so za nevernike nebesa zaprta. Upanje in izkušnja bosta nevernika naučila, da bolečini sledi veselje, a da to veselje ne traja. Jaz pa svojim otrokom dajem lahkotnost v bolečinah ter popolno srečo in mir. Tisti, ki z veseljem vzamejo Moj križ, se sami dvignejo nanj in vedno podprti s tem križem končno vstopijo v nebesa.

2. Bolečina izhaja iz človekove pokvarjene in uporniške narave, tako, kot je tropska vročina nadležna in boleča za tiste, ki živijo v hladnih deželah, in grenak mrzav za tiste, ki živijo v tropskem podnebnju. Vročina in mrzav sta odvisna od odnosa zemlje do sonca. Tako človek z uresničevanjem svoje svobodne volje vstopa v stanje strinjanja ali nestrinjanja z Bogom, ker pa so Božji zakoni namenjeni duhovnemu zdravju in sreči človeka, nasprotovanje tem zakonom povzroča duhovno bolečino in trpljenje. Namesto da bi ta stanja nasprotovanja in upora svoji volji popolnoma odpravil, jih zdaj Bog izkorišča, da bi človeku jasno pokazal, da ta svet ni bil ustvarjen kot njegov dom, ampak je zanj tuja dežela (2 Kor 1,2–6). Ta svet je le priprava na popoln in večni dom, pogosto ponavljajoči se udarci nesreče pa so namenjeni temu, da ohranjajo njegovega duha budnega, da ne bi postal brezbrizen in bi z odpadanjem od resnice sodeloval pri propadu tega nestanovitnega sveta. Njegov namen je priti v občestvo s svojim Stvarnikom in po osvoboditvi od trpljenja in bede tega minljivega življenja vstopiti v njegova nebesa večne sreče in miru.

3. Bolečina in trpljenje sta grenka kot strup, vendar tudi vemo, da je včasih protistrup za strup sam po sebi strup. Tako tudi Jaz včasih uporabljam bolečino in trpljenje kot grenka zdravila, da bi spodbudil duhovno zdravje in vitalnost svojih vernikov. Takoj, ko bo zagotovljeno njihovo popolno zdravje, bo konec vsega trpljenja. Njihova bolečina mi ni v užitek, saj je moj edini cilj njihovo večno blagostanje (Žal 3,31-33).

4. Kakor se po potresu v puščavskih krajih včasih pojavijo izviri sladke vode, suha puščava se namoči in postane rodovitna, tako v določenih primerih pretres trpljenja v človekovem srcu odpre skrite vrelce žive vode in namesto godrnjanja in pritoževanja iz njega pritečejo potoki hvaležnosti in veselja (Ps 119,67-71).

5. Takoj, ko otrok pride na svet, je nujno, da začne jokati in kričati, da bi se njegov dih lahko prosto gibal in da bi bila njegova pljuča v polni uporabi; če iz kakšnega razloga ne joče, ga je treba udariti, dokler tega ne stori. Tako je tudi s popolno ljubeznijo. Včasih povzročim, da Moji otroci kričijo zaradi udarcev in žuljev bolečine in trpljenja, da bi dih molitve lahko prosto tekkel skozi pljuča njihovega duha in bi tako pridobili svežo moč in vztrajali v neskončnem življenju.

6. Križ je kot oreh, katerega zunanja lupina je grenka, notranje jedro pa prijetno in poživljuje. Tako križ ne ponuja nikakršnega čara zunanjega videza, ampak se nosilcu križa razkrije njegov pravi značaj in v njem najde najbolj izbrane sladkosti duhovnega miru.

7. Ko sem se utelesil, sem nosil kruti križ za človekovo odrešenje, ne le šest ur svojega križanja ali celo tri leta in pol svojega služenja, ampak vseh triintrideset let in pol svojega življenja, da bi se človek rešil grenkobe smrti. Tako, kot je za čistega človeka boleče, če le nekaj minut ostane v umazanem in nečistem prostoru, tako je tistim, ki bivajo v Meni, najbolj neprijetno, če morajo živeti med pokvarjenimi ljudmi, in to je razlog, zakaj so

nekateri molivci, vznemirjeni zaradi umazanije greha, zapustili svet in odšli živeti kot puščavniki v puščave in jame. Pomislite torej, ko ljudje, ki so bili sami grešniki, tako močno čutijo prisotnost greha, da ne morejo prenašati družbe sebi podobnih in jih zapustijo in se nikoli več ne želijo vrniti k njim, kako izjemno boleč in težak je moral biti Moj križ, da sem moral Jaz, izvir svetosti, več kot triintrideset let nenehno živeti med ljudmi, oskrunjenimi z grehom. Da bi to razumeli in pravilno ovrednotili, je nad močmi človekovega uma in celo angeli želijo pogledati vanj (1Pt 1,12). Pred stvarjenjem so namreč vedeli, da je Bog Ljubezen, pa vendar je bilo zanje najbolj čudovito in neverjetno, da je Božja ljubezen takšna, da se je, da bi rešil svoja bitja in jim prinesel večno življenje, utelesil in nosil krut križ.

8. V tem življenju tudi Jaz delim križ s tistimi, ki ostajajo v meni in vstopam v njihovo trpljenje (Apd 9,4). Čeprav so oni stvarstvo, Jaz pa njihov Stvarnik, sta tako kot telo in duh, čeprav ločeni entiteti, vendarle tako prepletena, da se duh takoj zave bolečine, če jo občuti tudi najmanjši del telesa; tako sem Jaz življenje in duh svojih otrok, oni pa so tako rekoč Moje telo in moji člani. Z njimi delim vsako bolečino in žalost ter jim v pravem trenutku pomagam.

9. Kakor sem sam nosil križ, lahko osvobodim in ohranim v popolni varnosti tiste, ki nosijo križ, tudi ko hodijo sredi ognja preganjanja. Bil sem s tremi mladeniči v ognju v Nebukadnezarjevi peči, ki jim kljub vsej svoji silovitosti ni mogel škoditi. (Dan 3,23-25; 1Pt 4,12-13). Tako tisti, ki so s krstom Svetega Duha prejeli novo življenje, ne bodo nikoli občutili ognja preganjanja niti nobene boleče stvari, saj vedno bivajo v meni v večnem miru in varnosti.

2. poglavje

1. V hudem zimskem mrazu so drevesa brez listov in zdi se, kot da je tudi njihovo življenje za vedno odšlo, toda spomladi poženejo nove liste in čudovite cvetove ter začnejo kazati sadove. Tako je bilo z Menoj pri Mojem križanju in vstajenju in tako je tudi z Mojimi zvestimi nosilci križa (2Kor 4,8-11; 6,4-10). Čeprav se zdi, da so pod svojim križem zdrobljeni in mrtvi, še vedno dajejo čudovite cvetove in veličastne sadove večnega življenja, ki ostanejo za vedno.

2. Pri cepljenju sladkega drevesa na grenko drevo oba čutita nož in oba sta poklicana trpeti, da bi grenko drevo obrodilo sladek sad. Tudi zato, da bi v človekovo zlobno naravo vnesli dobro, je bilo treba, da najprej Jaz sam in potem tudi verniki pretrpimo muke križa, da bi v prihodnosti za vedno obrodili dobre sadove in bi se tako razodela veličastna Božja ljubezen.

3. Če vas na tem svetu ljudje preganjajo in obrekujejo, naj vas to ne preseneti ali vznemiri, saj to za vas ni kraj počitka, ampak bojno polje. Gorje vam, če vas ljudje tega sveta hvalijo (Lk 1,26), kajti to dokazuje, da ste prevzeli njihova pokvarjena pota in navade. Hvaljenje mojih otrok je v nasprotju z njihovo naravo in temperamentom, saj svetloba in tema ne moreta obstajati skupaj. Če zaradi videza zlobni ljudje ravnajo v nasprotju s svojo naravo in vas prenehajo preganjati, je vaša škoda večja, saj njihov vpliv vstopa v vaše duhovno življenje in vaš duhovni napredek je oviran. Nadalje: zaupati svetu ali posvetnim ljudem pomeni graditi svojo hišo na pesku, saj vas bodo danes dvignili v višave, jutri pa vas bodo tako vrgli dol, da od vas ne bo ostalo niti sledu, saj so v vsem nestalni. Ko sem šel na velikonočni praznik v Jeruzalem, so vsi v en glas začeli vzklikati: »Hozana! Hosana!« (Mt 21,9), in le tri dni zatem, ko so videli, da je to, kar sem govoril, proti njihovemu življenju v grehu in iskanju samega sebe, so se takoj spremenili in začeli vpiti: »Križaj ga! Križaj ga!« (Luka 23,21).

4. Če se zaradi nesporazuma nekateri ali celo vsi verniki obrnejo proti vam in vam povzročijo bolečino, tega ne smete imeti za nesrečo, kajti če v vsej poštenosti in zvestobi pod vodstvom Svetega Duha še naprej opravljate svojo dolžnost, ne pozabite, da so na vaši strani sam Bog in vse nebeške vojske. Ne dovolite si, da bi vas to odvrnilo od dela, saj je pred vrati čas, ko

bodo vsi vaši dobri načrti in nameni ter vsa vaša nesebična ljubezen postali znani vsemu svetu in vam bo pred vsemi izkazana čast za vaše delo in zvesto služenje. Tudi Jaz sem se moral zaradi odrešitve ljudi odpovedati vsemu in vsi so se Meni odrekli, vendar sem na koncu spet dobil vse in vsakogar. Prav tako se ne čudite, če vas svet zapusti, saj je zapustil samega Boga, tako da se v tem vidi, da ste pravi sin svojega Očeta.

5. Ne mislite, da so tisti, ki živijo v razkošju in se zdijo vedno uspešni v posvetnih zadevah, resnični častilci Boga, saj je pogosto ravno nasprotno. Možno je, da se ovce oddaljijo od črede in pastirja ter v džungli najdejo dobro pašo, vendar so ves čas v nevarnosti, da jih raztrgajo divje zveri, kar bo na koncu res njihova usoda. Tisti pa, ki ostanejo v ovčji ogradi pri pastirju, čeprav se morda zdijo bolni in slabotni, so zagotovo brez nevarnosti in v pastirjevi oskrbi. To je razlika med verniki in neverniki.

6. Življenje vernika in življenje nevernika sta si na začetku zelo podobna, ko pa pride njun konec, se razlikujeta kot kača in sviloprejka. Kača, ne glede na to, kolikokrat odvrže svojo kožo, ostane kača in nič drugega, sviloprejka pa, ko odvrže svoj grdi ovoj, postane novo bitje in kot nežna lepa večča poleti po zraku. Tako tudi vernik, ko odvrže to telo, vstopi v stanje duhovne slave in večno leti po nebesih, medtem ko je grešnik po smrti le še grešnik. Čeprav je sviloprejka stisnjena v ovoju, v stanju depresije in boja kot na križu, prav to stanje boja in težav daje moč njenim krilom in jo usposablja za prihodnje življenje. Tako so Moji otroci, ko so v telesu, v stanju duhovnega boja in spopadov ter z vzdihom in hrepenenjem pričakujejo izpustitev, vendar jim z nošenjem križa dam moč in postanejo popolnoma pripravljeni in usposobljeni za stanje neskončnega življenja (Rim 8,23). Sredi tega duhovnega boja in tudi, ko nosijo svoj križ, jim dajem resnično čudovit mir v srcu, da njihov pogum ne bi omagal. Na primer: ko je Moj zvesti mučenec pričeval zame v besedi in dejanju, so ga sovražniki prijeli in obesili na drevo z glavo navzdol (JVE 10,161). V tem stanju je bil tako miren, da se sploh ni zavedal bolečine in sramote, ki ju je bil deležen, in se je obrnil k svojim preganjalcem ter rekel: »Način, kako ste ravnali z menoj, me ne vznemirja in ne plaši, saj v svetu, kjer je vse obrnjeno na glavo in kjer ni videti ničesar pokončnega, ne morem pričakovati drugega. V skladu s svojo naravo ste me obrnili, kot mislite, na glavo, v resnici pa sem obrnjen na desno stran. Tako, kot se, če se diapozitiv v čarobno svetilko vstavi narobe obrnjen, slika pokaže pravilno, tako sem zdaj, čeprav sem v očeh sveta obrnjen na glavo, pred Bogom in nebeškim svetom za vedno obrnjen na desno stran in ga hvalim za ta slavni križ.«

7. Za vernike bi bilo včasih lahko postati mučenec za Moje ime, vendar potrebujem tudi žive priče, ki se bodo vsak dan žrtvovale kot žive žrtve za odrešenje drugih (1Kor 15,31). Smrt je namreč lahka, težko pa je živeti, saj je življenje vernika vsakodnevno umiranje. Toda tisti, ki so pripravljeni dati svoje življenje zaradi mene, bodo deležni moje slave in bodo z mano večno živeli v polnosti veselja.

8. Če bi se bolečina in trpljenje, žalost in potrnost dvignili kot oblaki in za nekaj časa zasenčili Sonce pravičnosti ter ga zakrili pred vašim pogledom, se ne vznemirjajte, kajti na koncu se bo ta oblak gorja spustil v dežju blagoslova na vašo glavo in Sonce pravičnosti bo vzšlo nad vami, da na veke ne bo več zašlo (Jn 16,20–22).

VI. NEBESA IN PEKEL

1. poglavje

Učenec:

Mojster, kaj sta nebesa in pekel in kje sta?

Mojster:

1. Nebesa in pekel sta dve nasprotni stanji v duhovnem svetu. Izvirata iz človekovega srca in njihovi temelji so postavljeni v tem svetu. Ker človek ne more videti svojega duha, ne more videti niti teh dveh stanj duše. Vendar jih doživlja v sebi tako, kot občuti bolečino ob udarcu in zaznava sladkost ob uživanju sladkega. Rana, ki jo povzroči udarec, se lahko povečuje, dokler ne povzroči največjih bolečin, in nazadnje se konča s smrtjo in propadom, tako, kot na drugi strani sladke jedi s prebavo spodbujajo moč. Prav tako sta lahko bolečina grešnega dejanja in sreča dobrega dejanja do neke mere vidna takoj, vendar pa se bo celotna kazen ali nagrada zanj pokazala šele ob vstopu v duhovno kraljestvo.

2. Človek na tem svetu nikoli ni dolgo zadovoljen z eno stvarjo, ampak vedno išče spremembo okoliščin ali okolja; zato je jasno, da ga minljive stvari tega sveta nikoli ne morejo zadovoljiti, saj si želi nekaj, kar je stabilno in nespremenljivo ter vedno ustreza njegovim okusom in željam. Ko najde v svojem iskanju to resničnost v Meni, se konča želja po vseh nadaljnjih spremembah, saj se popolne družbe in popolne sreče ne naveliča, ker je to edina zahteva telesa in duha. V resnici je resnični mir edini cilj človeške duše. Včasih se v človekovem srcu brez kakršne koli misli ali želje pojavi nenaden občutek ugodja ali bolečine, ki izvira iz duhovnega sveta nebes ali pekla. Te mu vedno znova prihajajo na misel, postopoma ena ali druga prevlada glede na njegovo duhovno navado in z vztrajnim prilaščanjem ene od njih se dokončno odloči. Na ta način se v človekovem srcu že na tem svetu zgradi temelj nebes ali pekla, po smrti pa človek vstopi v stanje, na katero so ga v tem življenju pripravile njegove želje ali strasti

3. Nekateri pravijo, da je želja korenina vseh bolečin in žalosti, zato ni prav, da si želimo sreče v nebesih ali v občestvu z Bogom, kajti odrešenje je v tem, da ubijemo vsako željo. Reči to je tako velika neumnost, kot če bi žejnemu rekli, naj ubije žejo, namesto da bi mu dali piti vodo, saj je žeja ali želja del življenja samega. Odvzeti željo ali žejo, ne da bi ju potešili, pomeni uničiti življenje, kar pa ni odrešitev, temveč smrt. Tako kot žeja implicira vodo, voda pa je namenjena odpravljanju žeje, tako obstoj želje v duši implicira obstoj resnične sreče in miru. Ko duša najde tistega, ki je v njej zasejal to željo, prejme veliko večje zadovoljstvo, kot ga prejme žejni od vode, in to zadovoljitev želje duše imenujemo nebesa.

4. Mnogi na tem svetu so podobni človeku, ki je umrl od žeje, čeprav je bil sredi brezmejnih voda oceana, saj mu morska voda ni mogla pogasiti žeje ali rešiti življenja. Prav tako so ljudje, ki živijo v brezmejnem oceanu ljubezni, a, ker jim je sladka voda Božje milosti grenka zaradi njihove neposlušnosti in greha, umirajo od žeje. Toda za tiste, ki se pokesajo svojih grehov in se obrnejo k Meni, iz tega morja ljubezni bruhajo vreli žive vode in v Njem, ki jih ljubi, najdejo zadovoljstvo in trajen mir. Tudi to imenujemo nebesa.

5. Mnogi so ustvarili takšno ljubezen in predanost svetu, da se njihova srca zaradi zgleda in učenja Mojih otrok pogosto dvignejo v nebo in čeprav jih zgled in učenje Mojih otrok dvigata v nebo, jih sila težnosti kot kamne, ki so jih vrgli navzgor, vleče navzdol in padejo nazaj v svet in nazadnje zdrsnejo v pekel. Kadar pa se človek v resničnem kesanju obrne k meni, z biči ljubezni očistim tempelj njegovega srca in ga spremenim v nebeško bivališče za Kralja kraljev. To zemeljsko življenje je takšno, da sta slava in napuh kraljev vidna le danes, jutri pa sta pomešana s prahom. Tisti pa, ki postanejo sinovi Božjega kraljestva, imajo slavo in čast, prestole in krone in njihovemu kraljestvu, ki je nebeško, ni konca.

6. Da bi grešniki povečali svoje užitke, kradejo dobrine drugih, zato ljudje, tako dobri kot slabi, zaklepajo svoje hiše, ko gredo v tujino. To zapiranje dobrin se mora nadaljevati, dokler so človeška srca zaprta za njihovega Gospoda in Stvarnika. Ko pa se Njemu, ki trka na vrata,

ključavnica srca odpre (Raz 3,20), se izpolnijo želje in hrepenenja srca. Takrat ne bo več potrebe po zaklepanju hiš, kajti namesto da bi drug drugemu kradli imetje in si delali škodo, bodo vsi služili drug drugemu v ljubezni. Kajti, ko bodo ljudje dali Bogu, kar mu pripada, bodo iskali le tisto, kar je dobro. Tako bodo vstopili v njegovo čudovito veselje in mir in to so nebesa.

7. Ko sem dal svoje življenje na križu za človeške sinove, da bi grešnike rešil pekla in jih popeljal v nebesa, sta istočasno umrla dva razbojnika, vsak na svoji strani. Čeprav nas je na videz vse tri doletela podobna usoda, je bila z duhovnega vidika med nami velika razlika. Eden od njiju je zaprl svoje srce pred Menoj in brez kesanja doživel smrt, drugi pa je v resničnem kesanju odprl svoje srce pred Menoj in v občestvu z Menoj našel življenje ter še isti dan vstopil z menoj v raj (Lk 23,39-43). Ta raj ne obstaja le onkraj groba, ampak se začneja že zdaj v srcih ljudi, čeprav je skrit očem sveta (Lk 17,21). Moj zvesti mučenec je bil na pragu smrti, potem, ko je pretrpel nepopisne muke v rokah svojih preganjalcev in je bil tako napolnjen z nebeško radostjo, da se je obrnil k njim in rekel: »O, da bi vam lahko odprl svoje srce in vam pokazal čudoviti mir, ki ga imam, ki mi ga svet ne more ne dati ne vzeti! Tedaj bi se prepričali o njegovi resničnosti, toda to je skrita mana, ki je neopazna in nevidna.« Po njegovi smrti so mu ti nespametni ljudje iztrgali srce v upanju, da bodo v njem našli kaj dragocenega, vendar niso našli ničesar, kajti resničnost tega neba poznajo le tisti, ki ga sprejmejo in v njem najdejo svoje veselje.

8. Marijina maternica, v kateri sem v telesni obliki bival nekaj mesecev, ni bila tako blagoslovljen kraj kot srce vernika, v katerem imam za vse čase svoj dom in ga spremenim v nebesa (Lk 1,27–28).

9. Veliko je tistih, ki hrepenijo po nebesih, a jih zaradi lastne nespametnosti povsem zgrešijo. Ubogi berač je enaindvajset let sedel na vrhu skrite zakladnice in bil tako prevzet od želje po bogastvu, da je kopicil ves drobiž, ki so mu ga dali. Kljub temu je umrl v revščini in bedi in se sploh ni zavedal zaklada, nad katerim je leta sedel. Ker je tako dolgo sedel na istem mestu, se je pojavil sum, da ima tam zakopano nekaj dragocenega. Upravnik je dal to mesto prekopati in odkril je zakladnico dragocenosti, ki se pozneje prešle zakladnici. Moja beseda je blizu tebe: v tvojih ustih in v tvojem srcu (5 Mz 30,14).

10. Tisti, ki ne vedo ničesar o duhovnem življenju, trdijo, da je v tem žalostnem svetu nemogoče doživeti pravi mir in nebeško veselje. Toda tisti, ki imajo izkušnje z duhovnim življenjem, vedo, da tako kot sredi ledenih polj polarnih območij tu in tam najdemo tekoče potoke vroče vode, tako tudi sredi tega hladnega in žalostnega sveta v srcih vernikov tečejo umirjeni potoki nebeškega miru, saj v njih žari skriti ogenj Svetega Duha.

11. Čeprav je Bog vse ljudi naredil iz ene krvi in jih ustvaril po svoji podobi, jih je ustvaril različne po značaju, temperamentu in močeh. Če bi bile namreč vse rože na svetu enake barve in vonja, bi samo obličje zemlje izgubilo svoj čar. Sončni žarki, ki prehajajo skozi barvno steklo, ne spreminjajo barv, temveč le poudarjajo njihovo raznolikost in čar. Na enak način Sonce pravičnosti, tako na tem svetu kot v nebesih, preko od Boga danih kreposti vernikov in svetnikov nenehno razodeva svojo brezmejno slavo in ljubezen. Tako ostajam v njih in oni v meni in imeli bodo veselje na veke vekov.

2. poglavje

Učenec:

Mojster, nekateri ljudje pravijo, da sta tolažba in veselje, ki ju doživljajo verniki, zgolj rezultat njihovih misli in idej. Ali je to res?

Mojster:

1. Tolažba in trajni mir, ki ga imajo verniki v sebi, je posledica Moje navzočnosti v njihovih srcih in oživlajočega vpliva polnosti Svetega Duha. Kar zadeva tiste, ki pravijo, da je to duhovno veselje le posledica misli srca, so podobni neumnemu človeku, ki je bil slep od

rojstva in je v zimskem času sedel na soncu, da bi se ogrel. Ko so ga vprašali, kaj si misli o sončni toploti, je odločno zanikal, da obstaja kaj takega kot sonce, in rekel: »Ta toplota, ki jo zdaj čutim na zunaj, prihaja iz mojega telesa in ni nič drugega kot močan napor mojih misli. To so popolne neumnosti, ki mi jih ljudje pripovedujejo kot o nečem podobnem veliki ognjeni krogli, ki visi na nebu.« Pazite torej, da vas ne bi kdo ujel »s filozofijo in prazno prevaro, po izročilu ljudi in po osnovah sveta« (Kol 2,8).

2. Če bi bila resnična sreča odvisna od človekovih misli, bi bili vsi filozofi in globoki misleci prepolni sreče. Toda z izjemo tistih, ki verjamejo Vame, so tisti, ki so modri v filozofiji tega sveta, povsem brez sreče, razen nekakšnega bežnega užitka, ki ga dobijo z upoštevanjem nekaterih lastnih pravil. Jaz pa sem človeka ustvaril tako, da je naravno usposobljen za sprejem Svetega Duha, s pomočjo katerega lahko prejme to nebeško življenje in veselje. Kakor je v oglju naravna sposobnost za sprejem ognja, vendar brez kisika ogenj ne more vstopiti vanj, tako bo človek, če kisik Svetega Duha ne najde vstopa v njegovo dušo, ostal v temi in ne bo nikoli užival tega resničnega in trajnega miru (Jn 3,8).

3. Ta primernost človekovega srca in misli je kot primernost strun kitare ali violine. Ko so te napnejo in uskladijo, z dotikom brenkala ali loka nastane najbolj očarljiva glasba; če pa tega ne storimo, dotik loka ustvarja le neskladja. Ustvarjanje sladkih zvokov, ko so strune usklajene, pa je spet odvisno od zraka, katerega sila in gibanje prenašata zvok v uho. Na enak način je za uskladitev človeških misli in predstav potrebna prisotnost spodbudnega diha Svetega Duha. Ko je ta navzoč, se v človeških srcih ustvarijo nebeški zrak in radostne harmonije tako v tem življenju kot v nebesih.

Učenec:

Mojster, včasih se zavedam, da sta moj mir in sreča izginila. Ali je to zaradi kakšnega mojega skritega greha ali pa obstaja kakšen drug, meni neznan razlog?

Mojster:

1. Da, včasih se to zgodi zaradi neposlušnosti, toda včasih se zdi, da za kratek čas zapustim svoje otroke, ki potem postanejo osamljeni in nemirni. Takrat, ko so v takem stanju, jim lahko razkrijem njihovo dejansko bitje in njihovo popolno šibkost ter jih učim, da brez Mene niso nič drugega kot suhe kosti (Ezek 37,1–14); da ne bi v stalnem stanju počitka in miru pozabili na svoje bistveno stanje in mislili, da so Bog, in bi zaradi ponosa padli v kazen pekla (1Tim 3,6; Jud 6; Iz 14,12–17). Na ta način se usposablajo in vzgajajo in ko bodo ponižno in krotko vztrajali v Meni, ki sem jih ustvaril, bodo uživali večno srečo v nebesih

2. Včasih, ko vstopim v svoje otroke in jih napolnim s polnostjo Duha, se zgodi, da jih preplavita takšna božanska sreča in veselje, da ne morejo prenesti slave in blagoslova, ki jim pripada, in zato padejo v stanje slabosti ali celo nezavesti. Kajti meso in kri ne moreta podedovati Božjega kraljestva niti tistih časnih stvari, ki so večne, dokler ljudje ne bodo osvobojeni moči prazne umrljivosti in dvignjeni v slavo (1Kor 15,50-53; Rim 8,19-22). Tedaj se bo Moja volja na zemlji izpolnila v vsakem bitju, kakor se je izpolnila v nebesih. Tedaj bodo bolečine in trpljenje, žalost in vzdih, gorje in smrt za vedno odpravljeni in vsi Moji otroci bodo vstopili v kraljestvo Mojega Očeta, ki je veselje v Svetem Duhu, in vladali bodo na veke vekov (Rim 14,17; Raz. 21,4; 22,5).

MOLITEV

Dragi Učitelj, tvoji raznovrstni blagoslovi in darovi so moje srce napolnili s hvaležnostjo in slavljenjem.

Toda hvala srca in jezika mi ne zadostuje, dokler z dejanji ne dokažem, da je moje življenje posvečeno Tvoji službi.

Hvala in čast Ti, da si me, čeprav nevrednega, iz smrti pripeljal v življenje in mi omogočil, da se veselim Tvojega občestva in ljubezni.

Ne poznam, kot bi moral, ne sebe ne svojih hudih potreb, toda Ti, Oče, dobro poznaš svoja bitja in njihove potrebe.

Tudi samega sebe ne morem ljubiti tako, kot me Ti ljubiš. Resnično ljubiti sebe pomeni ljubiti s srcem in dušo tisto brezmejno ljubezen, ki mi je dala bivanje, in ta ljubezen si Ti.

Zato si mi dal le eno srce, da bi bilo usmerjeno le k enemu, k Tebi, ki si ga ustvaril. Mojster, biti sedeč pri Tvojih nogah je veliko boljše kot sedeti na najbolj nizkotnem prestolu na zemlji, saj to pomeni biti za vedno na prestolu v večnem kraljestvu.

In zdaj se na oltarju teh svetih nog darujem kot žrtvena daritev. Milostno me sprejmi in me uporabi za svojo službo, kjerkoli in kakor želiš.

Kajti Ti si moj in pripadam Tebi, ki si vzel to peščico prahu in me ustvaril po svoji podobi ter mi podelil pravico, da postanem Tvoj sin.

Vsa čast in slava, hvala in zahvala Ti na veke vekov. Amen.